

VLAAMSE RAAD

ZITTING 19851986

Nr. 2

BULLETIN VAN VRAGEN EN ANTWOORDEN

5 FEBRUARI 1986

INHOUDSOPGAVE

	Blz.
I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING	
A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)	
G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid	19
L. Walt Niel, Vice-Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting	21
R. Steyaert, Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnszorg	21
P. Akkermans, Gemeenschapsminister van Huisvesting	23
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	24
J. Pede, Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening	42
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	43
P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen	45
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	47
B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	54
II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)	
J. Lenssens, Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu	54
T. Kelchtermans, Gemeenschapsminister van Onderwijs en Vorming	61
P. Dewael, Gemeenschapsminister van Cultuur	62
III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)	
Nihil	62

I. VRAGEN VAN DE LEDEN EN ANTWOORDEN VAN DE REGERING

A. Vragen waarop werd geantwoord binnen de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 3 en 4)

G. GEENS VOORZITTER VAN DE VLAAMSE EXECUTIEVE GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ECONOMIE EN WERKGELEGENHEID

Vraag nr. 3
van 23 december 1985
van mevrouw M. PANNEELS-VAN BAELEN

Privé-organisaties — Gebruik briefpapier en briefomslagen Vlaamse Gemeenschap

Mag ik de geachte Voorzitter vragen of het deontologisch verenigbaar is en te verantwoorden dat privé-organisaties, en dan nog met een tendentieuze strekking, hun drukwerken versturen :

- gebruik makend van de briefomslagen van de Vlaamse Gemeenschap ;
- gebruik makend van het portvrijdom;
- deze omslagen voorzien van een eigen label en adresvermelding.

Antwoord

Het verdient aanbeveling de steun van de Vlaamse Gemeenschap aan privé-verenigingen te laten verlopen via de geëigende betoelagingsprocedures.

De nodige richtlijnen werden verstrekt opdat de spijtige incidenten waar het geachte lid naar verwijst, zich niet meer zullen voordoen.

Vraag nr. 4
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Toekenning staatswaarborg door Vlaamse Executieve — Criteria

Na het moeizaam ontweken faillissement van het bouwbedrijf Amelinckx, komt weer de discussie op gang naar de staatswaarborg die drie jaar geleden via de Vlaamse Executieve werd verleend. Deze waarborg was het sein voor de NMKN om tot kredietverstrekking over te gaan.

Graag vernam ik waarop men zich destijds heeft gebaseerd om deze staatswaarborg toe te kennen.

Waarom werd geen rekening gehouden met de toen reeds geopperde talrijke bezwaren, o.a. van het NCB, die naderhand maar al te juist gebleken zijn?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer L. Walt Niel, Vice-voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting.

Antwoord

Vooreerst valt er te onderstrepen dat deze gewestwaarborg verleend werd op grond van de gebruikelijke criteria die ter zake aangewend worden door de bevoegde administratie. Tevens is het nuttig te weten dat de financiële injectie die door het betrokken krediet werd mogelijk gemaakt, gepaard ging met een even grote injectie door de traditionele bankiers zonder enige waarborg van de overheid.

De bijkomende financiering had als doel een geleidelijke afbouw van de activiteiten van het bedrijf mogelijk te maken zonder dat zware storingen op de bouw- en immobiliënmarkt optraden.

Een herhaling van een Etrimo-catastrofe op een ogenblik dat de bouwmarkt op een dieptepunt was, zou onvoorziene gevolgen gehad hebben voor de bouwsector zelf en tevens honderden gezinnen in grote financiële moeilijkheden gebracht hebben. Immers in 1982 had de NV Amelinckx 2.630 appartementen in voorraad waarvan één vierde onafgewerkt.

Vraag nr. 7
van 10 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Besluit van 18.1.1985 — Tewerkstelling administratieve personeelsleden

Bij een besluit door u, als Voorzitter van de Vlaamse Executieve, getroffen, werd op 18 januari 1985 de verdeling van de betrekkingen en de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap vastgelegd. (BS van 26 februari 1985).

Momenteel worden door bovenvermelde verdeling, administratieve personeelsleden buiten kader gesteld.

Worden in de toekomst, bij de uitvoeringsbesluiten van het decreet die personeelsleden terug in het nieuwe kader voorzien of waar worden die personen opgenomen; m.a.w. waar zullen die betrokken **personeelsleden** worden tewerkgesteld? (cf. mutaties — pendelen ?).

Het betreft allemaal personeelsleden die vast benoemd zijn.

Antwoord

Ik moge het geachte lid volgende verduidelijking verstrekken omtrent zijn vraag, die blijkbaar op een misvatting berust.

De globale personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd vastgesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 30 mei 1984 houdende vaststelling van de personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap (BS 26 juni 1984), laatst gewijzigd bij besluit van 24 juli 1985 (BS 3 1 augustus 1985). Deze formatie omvat 3.926 betrekkingen.

Bij ministerieel besluit van 18 januari 1985 (BS van 26 februari 1985) werden de betrekkingen die in de globale personeelsformatie van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap gemeenschappelijk zijn voor-

zien voor sommige buitendiensten, over die buitendiensten verdeeld.

Het ministerieel besluit van 18 januari 1985 creëert derhalve geen nieuwe betrekkingen. Het schaft er evenmin af, Er zijn dan ook geen vastbenoemde noch statutair stagedoende personeelsleden in overtal of buiten kader geplaatst.

Vraag nr. 11
van 15 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

Begeleiding jonge zelfstandigen — Initiatieven Vlaamse Regering en inschakeling van GOM's

Het Participatiefonds kent achtergestelde leningen toe aan jonge werklozen die zich als zelfstandigen willen vestigen.

Vooraleer deze leningen toe te kennen wordt de kans op slagen van het aangevraagde project en de bekwaamheid van de aanvrager zorgvuldig onderzocht.

Eens de aanvraag is goedgekeurd staat de jonge werkloze alleen in voor het welslagen van zijn zaak. De nationale overheid oefent zelfs geen controle uit op de realisatie van de goedgekeurde projecten.

Mag ik een antwoord op volgende vragen?

1. Welke initiatieven nam de Vlaamse Regering om in de noodzakelijke begeleiding en vorming van deze beginnende zelfstandigen te voorzien?
2. Worden de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen ingeschakeld bij het begeleidings- en vormingsproces van deze beginnende zelfstandigen?
Zo ja, op welke manier?
Zo nee, bestaan er voor de toekomst plannen in die richting?

Antwoord

De werking van het Participatiefonds, opgericht door de wet van 13 juli 1983, ressorteert exclusief onder de bevoegdheid van de Minister van Middenstand, de Minister van Financiën en de Minister van Tewerkstelling en Arbeid.

Derhalve is het de nationale Regering, inzonderheid de drie voorgedijministers, die op de allereerste plaats verantwoordelijkheid te dragen heeft voor heel de implementatie van de werking van het Participatiefonds.

De Vlaamse Executieve is bij het tot stand komen van de wet en de uitvoeringsbesluiten omtrent de oprichting van het Participatiefonds enkel en alleen om haar advies gevraagd geworden. In de talrijke adviezen heeft de Vlaamse Executieve telkens de stelling geponeerd dat enkel de Gewesten bevoegd zijn over het Participatiefonds. Dit bevoegdheidsconflict werd aanhangig gemaakt bij het Arbitragehof.

De Vlaamse Executieve heeft geen specifieke maatregelen genomen, exclusief gericht op werklozen die zich via een achtergestelde lening bij het Participatie-

fonds in een zelfstandig beroep wensen te vestigen, maar wel initiatieven die voor alle startende ondernemers, zelfstandigen en middenstanders uniform zijn.

Enkele voorbeelden hiervan zijn :

- de KMO- en Middenstandsgids voor Vlaanderen die een volledig overzicht geeft van zowel overheidstegemoetkomingen en -reglementeringen, als opleidings-, advies- en dienstverlenende instellingen en organisaties (privé en openbaar);
- de oprichting van bedrijventra centra over het gehele Vlaamse Gewest waar door middel van professionele begeleiding en advisering van beginnende ondernemers starttrisco's beperkt en startbelemmeringen vermeden worden.

De 22 Centra voor Middenstandsopleiding en Vormingsinstituten in Vlaanderen zijn sinds jaren een waarborg voor professionele opleiding en vorming van kandidaat-zelfstandigen, -middenstanders en KMO-ers, terwijl de Gewestelijke Ontwikkelingsmaatschappijen — naast andere overheids- en privéinstellingen en -organisaties — de begeleiding en advisering van zelfstandige ondernemers verzekeren.

Vraag nr. 14
van 17 januari 1986
van de heer M. DIDDEN

Provinciale Comités voor Kunstambachten — Toelageregeling

Naar ik vernomen heb is er in de begroting een bedrag voorzien van 1.800.000 F ter beschikking van de Provinciale Comités voor Kunstambachten. Voor het jaar 1985 zou dit bedrag verdeeld worden op basis van een gelijke verdeelsleutel over de diverse provincies.

Gaarne bekwam ik ter zake een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom worden deze toelagen niet uitgekeerd volgens een reglement waarbij rekening wordt gehouden met de reële werkingskosten van elk Provinciaal Comité voor Kunstambachten?
2. Is het mogelijk in de toekomst tenminste een gedeelte van het krediet bij de aanvang van het kalenderjaar ter beschikking te stellen van deze comités?

Antwoord

Zoals het geachte lid terecht aanhaalt, is in de begroting 1985 van het Vlaamse Gewest een bedrag ingeschreven van 1.800.000 F, bestemd voor de Provinciale Comités voor Kunstambachten. Dit bedrag is verdeeld geworden op basis van een gelijke verdeelsleutel over de diverse Provinciale Comités.

Naar de toekomst toe wordt op voorstel van de ter zake bevoegde administratie, in samenspraak met de Provinciale Comités voor Kunstambachten, gewerkt aan een nieuw subsidiëringsreglement dat evenwel geen extra budgettaire lasten met zich mag meebrengen.

Bij het uitwerken van het nieuw **subsidiëringsreglement** kan alleszins rekening worden gehouden met de suggesties van het geachte lid. Derhalve heb ik onmiddellijk deze voorstellen voor nader onderzoek overgemaakt aan de ter zake bevoegde administratie.

L. WALTNIEL
VICE-VOORZITTER VAN DE VLAAMSE
EXECUTIEVE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN FINANCIËN
EN BEGROTING

Vraag nr. 1
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Toekenning staatswaarborg door Vlaamse Executieve — Criteria

Na het moeizaam ontweken faillissement van het bouwbedrijf Amelinckx, komt weer de discussie op gang naar de staatswaarborg die drie jaar geleden via de Vlaamse Executieve werd verleend. Deze waarborg was het sein voor de NMKN om tot **kredietverstreking** over te gaan.

Graag vernam ik waarop men zich destijds heeft gebaseerd om deze staatswaarborg toe te kennen.

Waarom werd geen rekening gehouden met de toen reeds **geopperde** talrijke bezwaren, o.a. van het NCB, die naderhand maar al te juist bleken te zijn?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer G. Geens, Voorzitter van de Vlaamse Executieve, Gemeenschapsminister van Economie en Werkgelegenheid.

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag wens ik hierna de beweegredenen te verduidelijken voor het toekennen van de Waarborg van het Vlaamse Gewest voor een NMKN-krediet in 1982.

Op het ogenblik dat het Vlaamse Gewest werd aangesproken om de NV Amelinckx van het faillissement te redden had de onderneming \pm 2.630 appartementen in voorraad waarvan \pm 730 onafgewerkt. De reden waarom het Vlaamse Gewest zijn steun heeft verleend was dan ook voornamelijk ingegeven door twee doelstellingen.

Vooreerst diende vermeden te worden dat de onderneming onmiddellijk failliet ging wat als onmiddellijk effect zou hebben gehad dat 730 onafgewerkte appartementen gedurende een bepaald aantal maanden, misschien jaren op hun afwerking zouden moeten wachten met alle nefaste gevolgen die eraan waren verbonden zijnde o.a. een grote meerprijs om de appartementen af te werken, wat de eigenaars die reeds een voorschot hadden verstrekt voor ernstige financiële problemen zou geplaatst hebben.

De voornaamste reden echter voor de eerder beperkte tussenkomst van het Vlaamse Gewest in het totaal plan was de vrees voor het op de markt gooien van meer dan 2.500 appartementen op een ogenblik waarop de bouwsector in zware moeilijkheden verkeerde.

Dit zou immers de prijzen van alle appartementen (nieuwbouw en tweedehands) in de sector negatief beïnvloed hebben met minimum 25 à 30%, en dit gedurende jaren.

Bovendien werd door deze actie waarschijnlijk het faillissement van enkele onderaannemers vermeden en de sociale invloed ervan was dat het personeel geleidelijk is afgevloeid ipv abrupt.

Het is onmogelijk een baten-kostenanalyse van de tussenkomst van het Vlaamse Gewest in het dossier Amelinckx te ramen maar ik ben van mening dat de positieve weerslag ervan ruim opweegt tegen de verleende steun, die daarenboven slechts gedeeltelijk niet meer kan worden gerecupereerd.

Vraag nr. 2
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Vlaamse Gemeenschap — Verdeling werkingsmiddelen

In het stelsel van toebedeling of ristomo's zou Vlaanderen 12 miljard meer krijgen dan in het huidige dotatiestelsel.

Hoe denkt u zo spoedig mogelijk tot dit stelsel te komen?

Antwoord

De aan de Gemeenschappen en Gewesten toegekende ristomo's worden door het nationale Parlement vastgelegd door de aanneming van de **Rijksmiddelenbegroting**.

Bij de totstandkoming van de wetten van 8 en 9 augustus 1980 werd vooropgesteld dat na 5 jaar het aandeel van de ristomo's gelijk zou zijn aan dit van de dotaties.

Deze prognose bleek tot dusver niet haalbaar.

R. STEYAERT
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN GEZIN EN
WELZIJNSZORG

Vraag nr. 2
van 23 december 1985
van de heer P. TANT

Geplaatste kinderen bij een pleeggezin — Recuperatie bijzondere kosten

Gelet op het artikel 70, alinea 4 van de wet betreffende de jeugdbescherming van 8 april 1965, dat bepaalt dat voor de betaling van bijzondere kosten toelagen kunnen toegekend worden onder de voorwaarden die de Koning stelt, hadden wij graag van de geachte Minister een antwoord vernomen op de volgende vragen.

1. Kunnen de kosten die gemaakt worden om het kind autorischool te laten volgen, overeenkomstig voormeld artikel, teruggevorderd worden bij de overheid?

2. Zo ja, onder welke voorwaarden kan dat gebeuren?
3. Zo neen, bestaat er dan een andere mogelijkheid om alsnog de door het pleeggezin of instelling gedane kosten op één of andere wijze te kunnen verhalen op de bevoegde instantie?

Antwoord

Het koninklijk besluit van 22 november 1966, met betrekking tot de toelagen voor bijzondere kosten bepaald bij artikel 70, vierde lid, van de wet van 8 april 1965 betreffende de jeugdbescherming, zoals gewijzigd bij koninklijk besluit van 13 juni 1978, regelt de toekennings- en uitbetalingsvoorwaarden van speciale toelagen voor bijzondere kosten voor minderjarigen die, in toepassing van voormelde wet, werden toevertrouwd aan private personen of aan inrichtingen.

De in artikel 5 van dit besluit voorziene toelagen voor bijzondere kosten van onderwijs en opvoeding worden nader gespecificeerd in de ministeriële circulaire van 1 september 1966 betreffende de bestuurlijke aangelegenheden met betrekking tot de gerechtelijke bescherming, gewijzigd op 23 december 1966.

De autorijschool valt niet onder de omschrijving van onderwijskosten die daarin wordt gegeven.

Het antwoord op de derde vraag is ontkennend.

Vraag nr. 3
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Oprichting Migrantendienst Brussel — Werking en middelen

Is het juist dat u van plan bent om zelf met een Migrantendienst voor Brussel te beginnen nu de Raad van Beheer van het Onthaalcentrum voor gastarbeiders van Brussel (OCGB) om financiële redenen voorstelde het Centrum te ontbinden?

Wordt hier naar een overheidsinstelling of naar een nieuwe privé-instelling gestreefd?

Over welke middelen en mogelijkheden zal deze dienst beschikken?

Hoe zullen de vreemdelingen zelf er bij betrokken worden?

Antwoord

Ik wil het geachte lid mededelen dat gezien het Onthaalcentrum voor Gastarbeiders van Brussel nog geen definitieve beslissing heeft genomen mbt de ontbinding van haar vereniging het op dit ogenblik onmogelijk is concrete alternatieven naar voor te schuiven.

Het leidt m.i. echter geen twijfel dat in Brussel de inspanningen mbt migranten dienen versterkt en gecoördineerd.

Op dit ogenblik onderzoekt mijn kabinet op welke wijze dit het best kan gebeuren.

Een eventuele ontbinding van het OCGB mag en kan geen beletsel zijn om op het vlak van de migrantenproblematiek concrete Vlaamse initiatieven te nemen.

Vraag nr. 4
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Steunplicht familieleden — Opheffing KB nr. 244

Gezien nu reeds meer dan voldoende blijkt dat het KB 244, dat 2 jaar geleden voor de OCMW's de plicht invoerde de kosten van de hulpverlening terug te vorderen o.m. ten laste van de onderhoudsplichtige familieleden, zijn besparingsdoel niet heeft bereikt, dringen alle betrokken middens aan op een afschaffing van deze omstreden maatregel.

De kosten die hiervoor moeten gemaakt worden liggen immers veel hoger dan de bedragen die kunnen worden teruggevorderd. En dan willen we nog zwijgen van de energie en de tijd die niet konden besteed worden aan de hulpverlening of de preventie zelf.

Denkt de Minister dan ook niet dat de maatregel best wordt opgeheven?

Antwoord

Hierbij heb ik de eer het geachte lid erop te wijzen dat ingevolge de bepalingen van artikel 5, § 1, II, 2° van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, de regelen tot inrichting van de openbare centra voor maatschappelijk welzijn tot de bevoegdheid behoren van de nationale instanties.

Bovendien komt het de Gemeenschapsminister van Gezin en Welzijnzorg niet toe zich uit te spreken over de opportuniteit van het koninklijk besluit nr. 244 dat op 6 december 1984 door de wetgever werd bekrachtigd.

Vraag nr. 5
van 9 januari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Toestand artsen met Franstalig diploma in Nederlandstalige instellingen te Brussel — Stand van zaken

In antwoord op de vraag nr. 27 dd. 21 maart 1983 van mijn collega, Volksvertegenwoordiger Vic Anciaux (Bulletin Vragen en Antwoorden Vlaamse Raad nr. 21 van 23 augustus 1983, blz. 643-644), heeft u de voorwaarden meegedeeld waaraan artsen die tewerkgesteld zijn in Nederlandstalige instellingen te Brussel in het Nederlandse taalgebied, dienen te voldoen.

Op dat ogenblik onderzocht uw Administratie de toestand van 28 artsen met een Franstalig diploma.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister de huidige stand van zaken vernemen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mede te delen dat op vraag van het Nationaal Werk voor Kinderwelzijn, in 1985 door het Vast Wervingssecretariaat een taalexamen werd georganiseerd voor de artsen die niet beantwoorden aan de eisen van het taaldecreet NWK.

Einde december 1985 werd door het VWS het resultaat van dit examen meegedeeld aan het NWK.

6 artsen slaagden in het examen.

Wat de anderen betreft werd de volgende beslissing genomen.

Eerlang zal het NWK, voor de laatste maal, een taal-examen aanvragen voor de niet-geslaagden en de afwezigen met grondige redenen (13 artsen in totaal). Het verlopen mandaat van dezen wordt niet hernieuwd. Loopt het mandaat nog, dan worden zij tot het vervallen ervan, als ad interim beschouwd.

Van de medewerking van de overigen wordt afgezien.

**P. AKKERMANS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN
HUISVESTING**

**Vraag nr. 3
van 17 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN**

Huurwaarborg — Toekenning intrest aan sociale huurders

De Nationale huurwet **Gol (12/83)** voorziet dat de intresten op de waarborgen jaarlijks dienen terugbetaald te worden aan de betrokken huurders, ook aan de sociale huurders. Deze nationale wetgeving primeert op de gewestelijke decreten, voor zover deze decreten zelf niets bijzonder daarover zeggen.

Op basis van deze redenering heeft de verantwoordelijke Gemeenschapsminister voor het Brusselse Gewest zich akkoord verklaard om ook voor de periode van 1 januari 1984 tot 1 januari 1985 intresten te betalen op de waarborg aan de sociale huurders.

Ook in Vlaanderen kan blijkbaar deze redenering worden doorgezet. Artikel 25, § 4 van het Besluit van de Vlaamse Executieve (van 7 november 1984) bepaalt immers dat sociale huurders voortaan recht hebben op een intrestvergoeding met ingang van 1 januari 1985.

Over de huurcontracten afgesloten tussen 1 januari 1984 en 31 december 1984 wordt met geen woord gerept. Dus zou ook voor deze periode intrest moeten worden toegestaan, vermits de nationale huurwet dateert van 29 december 1983.

Nochtans stellen wij vast dat zowel in het Vlaamse als in het Waalse Gewest de sociale huurders nog verstoken blijven van dit recht op intrest op de waarborg en dit m.b.t. de periode 1 januari 1984-31 januari 1984.

Graag vernam ik van de Minister waarom de nationale bepaling inzake de intresten op de waarborg

enkel wordt toegepast voor de privé-huurders en niet voor de sociale huurders in Vlaanderen wat betreft de periode 1 januari 1984—31 december 1984.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid, in antwoord op zijn vraag, mede te delen dat de huisvesting een **geregio-**naliseerde materie is waarover de nationale wetgever geen bevoegdheid heeft.

Door uitdrukkelijk te stellen dat de intresten slechts verschuldigd zijn vanaf 1 januari 1985 op de gestorte borgen, blijkt dat de Vlaamse Executieve bewust heeft willen afwijken van het gemeen recht. Dit blijkt trouwens ook uit het feit dat de wijze van borgstellen en de manier van berekenen en uitbetalen van de intresten volgens deze reglementering verschillen van de door het Burgerlijk Wetboek voorgeschreven systeem.

**Vraag nr. 4
van 17 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN**

Sociale woonwijken — Socio-culturele voorzieningen

Een belangrijk probleem van de sociale huurders betreft de uitbouw van een socio-culturele infrastructuur in de sociale woonwijken.

Daar het hier maar al te vaak gaat om kansarme wijken, blijken de socio-culturele voorzieningen inderdaad slechts magertjes of in 't geheel niet aanwezig. Een belangrijke taak is hier o.i. weggelegd voor de sociale huisvestingsmaatschappijen. Daarnaast ligt er echter ook een verantwoordelijkheid bij de **stadsher-**waarderingsprojecten.

Uit een enquête gehouden bij jeugdhuizen die werken met kansarme jongeren blijkt dat zij weinig of niet betrokken worden bij het plannen van **huurinfra-**structuur en dat hier quasi geen aandacht en middelen aan geschonken worden.

Benevens de noodzakelijke financiële steun voor deze projecten, blijkt ook de slogan „inspraak en participatie” steeds holler te klinken.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Bestaat er reeds een reglementering betreffende het verplicht voorzien van de nodige ruimte bestemd voor de inplanting van socio-culturele infrastructuur in sociale woonwijken? Zo ja, welke?
2. Op welke manier en door wie wordt de naleving van deze reglementen gecontroleerd en welke zijn de voornaamste vaststellingen bij deze controle?
2. Worden er door de Minister ten behoeve van de sociale bouwmaatschappijen, zeker in kansarme **woonwijken**, kredieten voorzien om naast het bouwen van woningen ook over te gaan tot het realiseren van socio-culturele infrastructuur (bvb. ontmoetingsruimten)? Zo ja, op welke wijze?
3. Welke stappen kan en zal de Minister nog ondernemen om de socio-culturele voorzieningen in de

sociale woonwijken te garanderen en/of te verbeteren?

4. Op welke wijze wordt de planning van een buurtinfrastructuur georganiseerd? Hoe staat de Minister tegenover het probleem van „inspraak en participatie” en op welke wijze gaat de Minister deze concreet kunnen bevorderen?

Antwoord

Gevolggevend aan zijn parlementaire vraag betreffende hogervermelde aangelegenheid, kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Er bestaat geen reglementering betreffende het verplicht voorzien van de nodige ruimte bestemd voor de inplanting van socio-culturele infrastructuur in sociale woonwijken.
2. Het budget voor sociale huisvesting voorziet niet in kredieten om socio-culturele infrastructuur zoals gebouwen bestemd als ontmoetingscentrum op te richten of te subsidiëren.
3. De socio-culturele infrastructuur kan niet gepland worden in het kader van de sociale huisvesting alleen, maar is een element in de globale uitrusting van dorpen en steden. Alsdusdanig behoort de planning van deze elementen tot de gemeenten, door middel van het gemeentelijk beleidsplan. De verwezenlijking van culturele infrastructuur door de gemeenten wordt door het Vlaamse Gewest gesteund door middel van toelagen.
4. Buurten zijn te aanzien als geledingen in dorp en stad. De planning van buurtinfrastructuur is dan ook een aangelegenheid van de plaatselijke overheid. Dergelijk aspect is een typisch onderwerp van het gemeentelijke beleidsplan. De totstandkoming van dergelijk beleidsplan, waarbij de inspraak en de participatie een element zijn in de besluitvoorbereiding, behoort dan ook tot de initiatieven van de lokale overheden.

J. LENSSENS GEMEENSCHAPSMINISTER VAN VOLKS- GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 1
van 16 december 1985
van de heer J. VALKENIERS

Overdruk waterleiding — Plaatsing drukregelaar door maatschappij

Er is me een geval bekend van een abonnee van de waterleidingsmaatschappij, die zich op het laagste punt van het plaatselijk verzorgingsnet bevindt, die af en toe last heeft van gesprongen leidingen achter de teller van de maatschappij, wat aan betrokkene schade toebrengt. Dit is te wijten aan overdruk, die 's nachts kan oplopen tot $\pm 9,5$ bar.

Wanneer die abonnee hiervan melding maakt aan de maatschappij, krijgt hij als antwoord dat hij een drukregelaar op zijn binneninstallatie dient te plaatsen.

Is dit de normale gang van zaken? Is een drukregelaar geen installatie, die moet geplaatst worden vóór de teller, gezien de maatschappij duidelijk op de hoogte is van de toestand?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vraag kan ik hem mededelen dat in de contractuele overeenkomst die afgesloten wordt tussen gebruiker en drinkwatermaatschappijen, omschreven is wat de rechten en verplichtingen zijn van beide partijen.

In deze overeenkomsten is in de meeste gevallen een clausule opgenomen die stelt dat de gebruiker de beschermingsmaatregelen moet treffen met het oog op de beveiliging van zijn installatie en toestellen.

Het plaatsen van een eventuele drukreductor valt in deze gevallen dan ook ten laste van de gebruiker.

Vraag nr. 2
van 16 december 1985
van de heer L. VANHORENBEEK

Verontreiniging van de Demer — Maatregelen

Uit verschillende middens — o.m. te Aarschot — neemt de vraag toe om de zogeheten verontreiniging van de Demer in te dijken.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke is de beleidsvisie ten overstaan van de sterk verontreinigde bijrivieren van de Demer?
2. Hoe kan de huidige vervuiling omschreven worden: worden er geregeld stalen van dit Demerwater genomen, op verschillende tijdstippen en door wie en wanneer wordt er alarm geslagen?
3. Werd er een onderzoek verricht naar de identiteit van de vervuilers en welke maatregelen werden er in voorkomend geval aan de mogelijke betrokkenen opgelegd?

Antwoord

In antwoord op de door het geachte lid gestelde vragen kan ik hem het volgende mededelen.

Voor het Demergebied werd door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij een prioriteitnota opgesteld die er moet toe leiden de zuiveringsinvesteringen optimaal te plannen in functie van de zware vervuilingpunten, zodat er een duidelijke kwaliteitsverbetering zou tot stand komen. Dit is tevens het uitgangspunt van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP)-niveau 2 van de Demer.

In de sectoren Hasselt en Genk zijn praktisch alle belangrijke bedrijven thans in het bezit van een vergunning. De in het AWP-niveau 2 opgenomen belangrijke bedrijven voor het Demergebied zijn thans, in samenspraak met de inspectiedienst van de VWZ, saneringsprogramma's aan het uitwerken.

In het huidig stadium is het zo goed als nutteloos aan sanering van de Beneden Demer te denken, zolang de

bovenloop en de bijrivieren geen kwaliteitsverbetering ondergaan.

In het investeringsprogramma van de VWZ zijn dan ook o.a. volgende werken opgenomen:

- sanering van de stad Hasselt. Dit zal leiden tot het opstarten in 1987 van een rioolwaterzuiveringsinstallatie. (RWZI);
- realisatie in 1986 van een belangrijke collector te Sint-Truiden, waarna met de uitbouw van een RWZI kan gestart worden;
- sanering van Landen in 1986;
- uitbreiding en aanpassing RWZI Genk - 1987.

Ook de aanpak van de industriële verontreiniging verloopt parallel met de investeringsprogramma's.

In het Aarschotse werd het geloosde afvalwater van verscheidene bedrijven reeds bemonsterd.

Zo de lozingsnorm overtreden werd, werden met het betrokken bedrijf saneringsmaatregelen uitgewerkt.

Vraag nr. 3
van 16 december 1985
van de heer A. DE BEUL

De Technische Maascommissie — Resultaten grensoverschrijdend overleg

In oktober 1983 werd de Technische Maascommissie in het leven geroepen, waarin België en Nederland overleg voeren over de verontreiniging van het Maaswater. Deze commissie heeft daartoe drie werkgroepen geïnstalleerd, nl. een werkgroep scheepvaart en grenscorrecties, een werkgroep waterkwantiteit en een werkgroep waterkwaliteit.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke resultaten heeft het overleg binnen de Technische Maascommissie reeds opgeleverd?
2. Hoe dikwijls hebben de drie werkgroepen reeds vergaderd? Welke resultaten hebben deze vergaderingen tot nu toe opgeleverd?
3. Welke inspanningen werden door het Vlaamse Gewest reeds gedaan om het Maaswater te zuiveren? Welke bestedingen werden hiervoor reeds aangewend?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. We kunnen vaststellen dat tijdens de 2 jaar van het bestaan door de werkgroepen reeds heel wat studie werd verricht waardoor voor talrijke punten een duidelijker inzicht bij de delegaties van de betrokken landen is ontstaan.

Voor een aantal punten mag verwacht worden dat tijdens de eerstvolgende zittingen (e.v. voorzien op 18 april 1986) bepaalde documenten in hun eindvorm kunnen besproken en goedgekeurd worden.

De werkgroepen vergaderen gewoonlijk 2 à 3 maal tussen elke plenaire vergadering en hebben als taak de gespecialiseerde documenten voor de plenaire vergadering voor te bereiden.

Voor de kwaliteit en de kwantiteit van het Maaswater werd in eerste instantie de aandacht gevestigd op het afstemmen en uitwisselen van de beschikbare informatie in België en Nederland.

2. De Technische Maascommissie heeft sinds haar oprichting 4 maal in plenaire zitting vergaderd.

Tijdens de vierde zitting welke op 4 oktober 1985 doorging in Visé werden voor de activiteiten van de werkgroepen volgende punten behandeld.

1. Waterkwaliteit
 1. Onderlinge afstemming analysemethoden.
 2. Alarmeringssysteem.
 3. Onderzoek representativiteit waterkwaliteitsonderzoek ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens.
 4. Doelstellingen waterkwaliteitsbeleid.
 5. PCB-verontreiniging.
2. Waterkwantiteit
 1. Onderzoek naar de sluitfouten in de waterbalansen.
 2. Doelstellingen waterkwantiteitsbeleid.
 3. Alarmering bij hoge Maasafvoeren.
 4. Stand van zaken acoustische debietmeters.
 5. Frequentie van hoge en lage afvoeren.
3. Scheepvaart
 1. Reglementering Gemeenschappelijke Maas.
 2. Sluizencomplex van Temaaien.
 3. Grenswijziging ten zuiden van Maastricht.
 4. Uitwisseling van gegevens en plannen.

3. De inbreng van het Vlaamse Gewest in de kwaliteit van het Maaswater beperkt zich tot de uitmonding van een reeks kleine rivieren in de Maas. Deze rivieren worden ondergebracht in zes subhydrografische bekkens. In elk van deze bekkens werden door het Vlaamse Gewest met het oog op de verbetering van de waterkwaliteit reeds belangrijke investeringen gedaan.

De bestaande waterzuiveringsinfrastructuur die sinds 1983 beheerd wordt door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij zal in de nabije toekomst verder geoptimaliseerd worden volgens de krachtlijnen van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP).

In de onderscheiden bekkens is momenteel volgende infrastructuur aanwezig :

Bekken Dommel-Warmbeek

- zuiveringsinstallatie (RWZI) en collectoren te Lommel: kostprijs 200 miljoen frank.
- RWZI en collectoren te Overpelt (11.500 IE) kostprijs 50 miljoen frank.

In dit gebied zijn voor 1986 volgende uitbreidingen gepland: collectoren te Lommel, Neerpelt, Overpelt, Hamont en Peer, globaal geraamd op 60 miljoen frank en een zuiverings-

installatie te Hamont, geraamd op 43 miljoen frank.

Bekken Abeek

— RWZI te Bocholt (11 .000 IE) kostprijs 3 1 miljoen frank.

Bekken Maasland

— RWZI en collectoren te Bree — Meeuwen-Gruitrode (50.000 IE) kostprijs 210 miljoen frank.

— RWZI te Neeroeteren (40.000 IE) kostprijs 61 miljoen frank.

Bekken Heeswater

— collector Hezewater, kostprijs 4 miljoen frank.

Bekken Zijbeek

— RWZI en collectoren te Lanaken (25.000 IE), kostprijs 120 miljoen frank.

— RWZI en collectoren te Maasmechelen (6.000 IE), kostprijs 25 miljoen frank.

In dit gebied is voor 1986 de uitbreiding gepland van collectoren te Lanaken voor een bedrag van 15 miljoen frank.

Bekken Jeker

— RWZI en collectoren te Tongeren in aanbouw, kostprijs 170 miljoen frank.

Vraag nr. 6
van 16 december 1985
van de heer A. DE BEUL

Lozing van afvalwater in de Westerschelde — Grensoverschrijdend overleg inzake waterkwaliteit

Via de smeerpijp Tessenderlo-Antwerpen zouden binnenkort de chemische lozingen in de Westerschelde sterk toenemen. Het grootste gedeelte van het chemisch afval dat straks via de nieuwe pijp in de Westerschelde terecht komt, is afkomstig van Tessenderlo Chemie in Tessenderlo en Ham. Deze producent van fosfaat, kunstmest en organische chloorverbindingen loost nu in twee riviertjes, de Laak en de Winterbeek. Door het in gebruik nemen van de nieuwe smeerpijp zouden de lozingen van cadmium en van radium 226 in de Westerschelde verdubbelen en in droge perioden zelfs veracht-, respectievelijk verzesvoudigen.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe zijn die extra lozingen te rijmen met de internationale waterverdragen tussen Nederland en België in verband met de waterkwaliteit van de grensrivieren?
2. Heeft u al contact opgenomen met uw Nederlandse collega? Zo ja, wat zijn hiervan de resultaten?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De lozingen van de afvalwaters van de verenigde bedrijven te Tessenderlo via de collector langsheen het Albertkanaal zullen aan de lozingsvergunningen, af te geven door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij, dienen te voldoen. De opgelegde voorwaarden moeten van die aard zijn dat de lozing geen verslechtering van de Scheldewaterkwaliteit, ter hoogte van de Belgisch-Nederlandse grens, zal veroorzaken.
2. In de Scheldewatercommissie waarin België en Nederland vertegenwoordigd zijn wordt de eventuele ingebruikname van de collector, besproken.

Vraag nr. 7
van 16 december 1985
van de heer A. DE BEUL

Industrieel stort te Beerse — Naleving afvaldecreet en exploitatievoorwaarden

Tegen het advies van OVAM in gaf de Minister op 12 januari 1984 aan de uitbater van het stort Stonnemar in Beerse een vergunning voor een proefperiode van twee jaar.

De milieuactivisten van BATS stellen vast dat bij de exploitatie van het industrieel stort heel wat wettelijke bepalingen worden overtreden. Verscheidene honderden vierkante meter van het stort zijn niet afgedekt met een tussendeel van 0,2 meter bodemmaterialen, alhoewel het verplicht is. Tevens wordt percolatiewater opnieuw op het stortvlak gepompt en zijn er drie stortzones tegelijk in exploitatie. De stortlagen hebben een hoogte van meer dan twee en een halve meter en langs de randen van het stortterrein staat geen 5 meter hoge afspanning en dichtgroeïend gras.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Waarom roept de Minister zijn inspecteurs niet dringend tot de orde, zodat het afvaldecreet en de exploitatievergunning correct toegepast worden?
2. Op basis van welke overwegingen werd een voorlopige exploitatievergunning van twee jaar toegestaan?
3. Wat gebeurt er met het stort Stonnemar als er in januari 1986 geen nieuwe vergunning wordt afgegeven?
4. Werd reeds een nieuwe exploitatievergunning voor een industrieel stort aangevraagd? Zo ja, welke adviezen werden reeds ingewonnen?
5. Is de Minister van plan een nieuwe exploitatievergunning af te geven? Zo ja, voor welke duur en op welke gronden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid meedelen wat volgt.

1. De in aanhef gesuggereerde problemen vloeien grotendeels voort uit de overgang van de bestaande exploitatie naar de verdere inrichting.

Deze problemen worden op een milieuhygiënisch verantwoorde wijze opgelost.

Na het aanbrengen van afsluitlaag, drainagesysteem en drainagebed is het technisch aangewezen de eerste stortlaag als een supplementaire beschermingslaag voor het drainagesysteem aan te brengen. Dit resulteert tijdelijk in een stortfront dat groter is dan bij de verdere exploitatie.

De overgang van de bestaande exploitatie naar de uitbreiding kon slechts plaatsvinden na een maximale opvulling van het oorspronkelijk ingericht gedeelte. Dit geeft een vertikaal grensvlak over de ganse hoogte van het stort dat uiteraard tijdelijk de toegelaten 2,5 m overschrijdt.

De uitbatingvoorwaarden schrijven een rasterafsluiting van minimum 2 m voor. Deze is over de ganse omtrek aanwezig.

Alhoewel de site reeds maximaal door bebossing is omgeven, worden in het eerstkomende plantseizoen (voorjaar 1986) de taluds beplant met dichtgroeiend gewas.

Teneinde een snelle afvoer te realiseren is, zoals dit ook in de ons omringende landen frequent voorkomt, sporadisch percolatiewater op het stortvlak gepompt. De percolaatproduktie is op heden sterk gereduceerd. De problematiek van de verwijdering wordt bestudeerd door de Vrije Universiteit van Brussel en het Provinciaal Instituut voor Hygiëne te Antwerpen.

2. De belangrijkste overwegingen op basis waarvan een vergunning werd toegestaan voor een termijn van 2 jaar zijn:

- de nood aan een klasse 1 stortplaats in deze regio ;
- de nood aan een tijdelijk alternatief door het wegvallen van stortmogelijkheden in de Ruppelstreek;
- de overweging dat het een tijdelijk alternatief betreft en dat derhalve bijzondere voorwaarden dienen opgelegd.

3. tot 5.

Bij besluit van de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen werd aan de heer A. Bockx een vergunning verleend tot het verder exploiteren van de stortplaats voor industriële daarmee gelijkgestelde afvalstoffen te Beerse van 12 januari 1986 voor een termijn van 2 jaar.

Momenteel is een beroepsprocedure aan de gang.

Vraag nr. 10
van 16 december 1985
van de heer A. DE BEUL

Ronse — Maatregelen tegen lozing van industrieel afvalwater

In Ronse werd een beek die vloeit langs de Bieststraat en de Pontstraat sterk vervuild door industrieel afvalwater. Als gevolg van deze lozing einde juni stierven enkele dieren. De sporen van de lozing waren enkele

dagen later nog vijf kilometer verderop zichtbaar. Een inspecteur van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij kwam ter plaatse en nam een aantal stalen als bewijsmateriaal. Het parket liet het reinigen van olietanks en bezinkingstanks door de vervuilde tanks stopzetten. Volgens ooggetuigen werden daarna toch nog bovengrondse tanks, waarvan de inhoud bestond uit zware fuel, gereinigd op een ondeskundige manier.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke maatregelen werden genomen als gevolg van de klachten tegen de betrokken firma?
2. Werd sedert deze lozingen nog verdere vervuiling van de getroffen beek vastgesteld?
3. Is reiniging van de vervuilde waterloop en de aanpalende grond nog mogelijk?
Werd met de reiniging reeds een aanvang genomen?
4. Heeft de betrokken firma alle nodige vergunningen voor het reinigen van olietanks en het verwerken van afvalolie?

Antwoord

Naar aanleiding van zijn vragen, kan ik het geachte lid navolgende gegevens mededelen.

1. De lozing waarvan sprake in de vraag is een gevolg van het leegpompen van wateropslagputten, destijds toebehorend aan de NV Emalpa. Het terrein waarop de wateropslagputten gelegen zijn, werd aangekocht door de firma NV Holvoet-Lecomte. Met het oog op het aanwenden voor industriële doeleinden, werden deze waterputten leeg gezogen door de firma NV Dapemo.

Omdat deze waterputten bevuild waren met zware fuel was het de bedoeling het bovenstaande water af te zuigen en te lozen en nadien de smurrie te laten afvoeren naar een erkend verwerkingsbedrijf.

Tijdens het verwijderen van het water, uitgevoerd door NV Dapemo heeft men eveneens zware fuel opgezogen en geloosd in een riool die op haar beurt uitmondt in een beek die vloeit langs de Bieststraat en de Pontstraat.

Nadat de lozing hiervan gebeurd was en er klachten ontstonden werd op verzoek van de VWZ de gracht door de NV Holvoet-Lecomte, gereinigd.

2. Aangezien het verder reinigen van deze waterputten gebeurd is onder controle van de VWZ, buitendienst Gent, werd geen verdere vervuiling van de getroffen beek meer vastgesteld.
3. Aangezien de verontreiniging van het oppervlaktewater zich voornamelijk situeerde aan de monding van de riool in de gracht en er reeds eerder opdracht werd gegeven hogergenoemde gracht te reinigen, kon de schade voor een groot deel beperkt worden. De verontreiniging van de beek langs de Bieststraat en de Pontstraat was niet van die aard dat men de opdrijvende olie kon verwijderen. De vervuiling beperkte zich op het ogen-

blik van het onderzoek nog slechts tot een olie-film.

4. Betrokken firma beschikt over de nodige vergunningen.

Vraag nr. 13
van 16 december 1985
van de heer A. DE BEUL

Asbestfabrieken — Reiniging, controle op afvoer en neutralisering van asbeststof

Fabrieken die asbest verwerken worden één of meermaals per jaar grondig gereinigd door een gespecialiseerd bedrijf. Het opgezogen asbeststof wordt afgevoerd om geneutraliseerd te worden.

De controle op het vervoer en de neutralisering gebeurt door de dienst Toezicht van OVAM en door de Inspectie op Hinderlijke Inrichtingen (AROL) voor de veiligheid en de hygiëneaspecten.

Deze vraag werd reeds op 5 juni 1985 (nr. 289) gesteld door de heer De Mol, maar werd buiten een voorlopig antwoord, niet beantwoord.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Op welke manier wordt door deze diensten gecontroleerd of de afvoer en neutralisering van het asbeststof volgens de wettelijke normen gebeurt? Worden er zowel bij het verpakken van het asbestafval, het vervoer als de storting op klasse I-stortplaatsen controles uitgevoerd? Zo ja, welke?
2. Hoeveel inspecteurs worden voor deze controles ingezet?
3. Hoeveel controles werden er in 1984 en 1985 uitgevoerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. Voor wat betreft de asbestafvalverwijdering gelden volgende richtlijnen.

Het asbestafval dat gemakkelijk vezels kan verspreiden in de lucht moet verpakt worden in dubbelwandige dichtgelaste polyethyleenzakken van voldoende sterkte en die in de bodem intact blijven.

Bij het vullen van de zakken moet het asbestafval worden bevochtigd om de emissie van asbestvezels te beperken.

De zakken mogen niet volledig gevuld zijn en mogen zo weinig mogelijk lucht bevatten.

Het vervoer moet zodanig gebeuren dat verlies en/of vallen van de zakken onmogelijk is.

De veiligheidsmaatregelen voorzien in het ARAB ter bescherming van de werknemers dienen nageleefd te worden.

Het storten van asbestafvalstoffen op klasse I-stortplaatsen is onderworpen aan bijzondere stort-

voorwaarden die in de vergunning werden opgenomen.

Wanneer vooraf melding wordt gemaakt van een verwijdering van asbestafval wordt zowel op de plaats van produktie als op de klasse 1-stortplaats intens toezicht gehouden op naleving van de hierbovenvermelde richtlijnen.

2. Op dit ogenblik zijn er 11 toezichthoudende ambtenaren in de dienst toezicht van de OVAM. Deze worden continu voor controleopdrachten ingezet.
3. In 1984 werden 2 verwijderingen van asbestafval opgevolgd door de OVAM. In 1985 werden er 3 opgevolgd. Uiteraard worden de klasse 1 stortplaatsen regelmatig gecontroleerd.

Vraag nr. 14
van 18 december 1985
van de heer O. MEYNTJENS

Containers voor afvalolie — Stand van zaken

Naar wij vernamen zouden reeds 107 gemeenten subsidies aangevraagd hebben voor het oprichten van speciale afvaloliecontainers in gemeentelijke containerparken.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke gemeenten deden deze aanvraag?
2. Op welke manier verloopt de subsidiëring van deze projecten?
3. Welke gemeenten beschikken nu reeds over speciale afvaloliecontainers?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

1. Bij alle containerparken is een afvaloliecontainer aanwezig. Reeds voor 114 containerparken werd door gemeenten en intercommunales een aanvraag tot subsidiëring ingediend: (stand 6 januari 1986).

De volledige lijst is ter beschikking bij de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest.

2. De subsidiëring van de projecten kadert in het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 17 juli 1984 verschenen in het Staatsblad dd. 25 juli 1984.

De procedure verloopt in drie stappen.

Twaalf gemeenten of intercommunales hebben een principiële akkoord aangevraagd.

Vierendertig ondergeschikte besturen hebben een principiële akkoord voor de bouw van een containerpark verkregen. Deze besturen mogen een ontwerp opstellen.

Van achtendertig gemeenten of intercommunales is het ontwerp goedgekeurd en kan men de werken aanbesteden.

Negentien ondergeschikte besturen hebben een vaste belofte van toelage en mogen de werken laten uitvoeren.

3. De volgende gemeenten beschikken volgens de meest recente gegevens van de OVAM over één of meerdere afvaloliecontainers.

— Avelgem	Blankenberge
Bredene	Harelbeke
Kortrijk	Lichtervelde
Middelkerke	Nieuwpoort
Oostkamp	Torhout
Veurne	Waregem
Zedelgem	
Deinze	Destelbergen
Evergem	Hamme
Kruisbeke	Laame
Lebbeke	Lede
Melle	Oudenaarde
Sint-Lievens-Houtem	Sint-Niklaas
Wetteren	Zelzate
Aartselaar	Kontich
Niel	Nijlen
Schelle	Zwijndrecht
Kortenberg	Liederkerke
Machelen	Meise
Zemst	
Bocholt	Lommel
Overpelt	Peer

Vraag nr. 15
van 18 december 1985
van de heer **0. MEYNTJENS**

Verdelging zwarte rat — Preventie en grensoverschrijdend overleg

Naar wij vernamen is de zwarte rat opnieuw gesignaleerd in de Antwerpse haven en in het noorden van Lim burg.

De zwarte rat is de gevreesde verspreider van ziektekiemen waaronder varkenspest en kan schade toebrengen aan kabelwerk, isolatiemateriaal, hout, e.d.m.

De dieren zouden afkomstig zijn uit Nederland waar nog steeds grootse verdelgingsacties worden georganiseerd.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke afmeting neemt deze nieuwe zwarte rattenplaag aan?
2. Werden er reeds preventieve maatregelen getroffen? Zo ja, welke?
3. Bestaan er reeds plannen om een grensoverschrijdende bestrijdingsactie op te zetten?
4. Welke overheidsdienst zal de coördinatie van de bestrijdingsactie op zich nemen en over welke financiële middelen beschikt deze dienst?
5. Kunnen de gemeentebesturen, die op de eerste plaats verantwoordelijk zijn voor de bestrijding, beroep doen op hogere instanties wanneer zij de

plaag niet meer op afdoende wijze kunnen bestrijden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat de problematiek van de rattenbestrijding behoort tot de bevoegdheid van het Ministerie van Landbouw, dienst Plantenbescherming. De reglementering ter zake is vastgelegd in het KB van 5 januari 1981 betreffende de bestrijding van voor planten en voor plantaardige produkten schadelijke organismen, gewijzigd bij KB van 16 oktober 1981.

Uw vraag werd derhalve voor verder gevolg overgemaakt aan de bevoegde Minister.

Vraag nr. 18
van 6 januari 1986
van de heer **J. VALKENIERS**

Overaanbod artsen en paramedici — Beperking

De Unie van Huisartsenkringen zette u zijn eisen uiteen inzake de beperking van het overaanbod van artsen en paramedici dat voor de volksgezondheid nefast is.

Wanneer en hoe gaat u dit dringend probleem aanpakken?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de beperking van artsen en paramedici behoort tot de bevoegdheid van de nationale Minister voor Sociale Zaken.

Vraag nr. 19
van 6 januari 1986
van de heer **J. GABRIELS**

Dienst Waters en Bossen — Uitbouw personeelskader

Ik ontvang steeds meer klachten dat dienst Waters en Bossen werkelijk onderbemand zou zijn.

Zo zou het voorkomen dat één boswachter moet instaan voor het toezicht op 2.000 ha bos of natuurreservaat, zodat de noodzakelijke beheerswerken niet kunnen uitgevoerd worden.

Kan de geachte Minister mij meedelen of het personeelskader van de dienst Waters en Bossen zal uitgebouwd worden?

N.B. : Deze vraag werd eveneens gesteld aan de heer P. Deprez, Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Wat de uitbouw van het personeelskader van de Dienst Bos- en Groenbeheer betreft, heb ik de eer het geachte lid te herinneren aan het besluit van de

Vlaamse Executieve van 24 juli 1985 waarbij het Kader van Technische Beambten en Brigadechefs van Waters en Bossen werd aangevuld met 23 eenheden.

De nodige stappen om de vrijgekomen betrekkingen op te vullen werden reeds ondernomen.

Ik kan het geachte lid ook laten weten dat de gemiddelde oppervlakte openbare domeinen per boswachterij 250 ha bedraagt.

Vraag nr. 21
van 6 januari 1986
van de heer W. VAN DURME

Drongengoedbos te Maldegem-Ursel — Verwerving van natuurgebieden en bossen

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Of het in de bedoeling ligt een deel van de circa 135 ha aangekochte oppervlakte van het **Drongengoedbos** als natuureservaat voor te behouden?
2. Of de centraal gelegen hoeve, bijhorende gebouwen en omliggend bos, zal aangekocht worden en over welke oppervlakte het gaat?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

1. Het Drongengoedbos te Maldegem-Ursel heeft de bestemming gekregen van domeinbos.

In de beheersregeling van dit bos zal in ruime mate rekening worden gehouden met de **natuurwetenschappelijke** waarde van de bosbestanden. Voorstellen tot omvorming van de ecologisch minder verantwoorde naaldhoutbossen tot bestanden die beter aan de standplaats zijn aangepast zullen binnen dat raam in aanmerking genomen worden.

2. De verwerving van de centraal gelegen hoeve, met het oog op de uitbouw van een educatief centrum, wordt onderzocht.

De enclave heeft een oppervlakte van 8 ha 84 a 36 ca, bestaande uit de hoeve, het erf en de aanpalende landbouwgronden.

Vraag nr. 23
van 8 januari 1986
van de heer A. DE BEUL

Bestrijding geluidshinder — Opleiding ambtenaren

In het besluit van de Executieve van 7 november 1984 (BS 2.2.1985) wordt in art. 2 gesteld dat „de technische ambtenaren van de provincie en gemeente, alsmede de agenten van de gemeentepolitie”, mits het behalen van een bekwaamheidsbewijs of er van vrijgesteld zijn, bevoegd zijn voor het opsporen en vaststellen van de inbreuken op de regelen ter bestrijding van de geluidshinder.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wanneer zijn de besluiten, bedoeld in artikel 4, § 6 gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad?
2. Hoeveel technische ambtenaren — opgesplitst naar provinciale en gemeentelijke — en agenten van gemeentelijke politie, hebben een **bekwaamheidsbewijs** behaald of zijn ingeschreven voor een dergelijke cursus?
3. Hoe kunnen deze provinciale of gemeentelijke ambtenaren zich legitimeren? Is een aparte machtiging of besluit van de Bestendige Deputatie of van het College van Burgemeester en Schepenen noodzakelijk?
4. Hoeveel vrijstellingen zijn er reeds verleend op grond van art. 3, § 2? Welke motiveringen werden hiervoor aangewend?

Antwoord

Voor het antwoord op zijn vragen, verwijs ik het geachte lid naar het antwoord op vraag nr. 25 van de heer E. Desutter, dd. 8 januari 1986.

Vraag nr. 24
van 8 januari 1986
van de heer A. DE BEUL

Gebruik van trechterslangen — Bescherming kleine vogels

Op vraag nr. 24 van 29 november 1984 en vraag nr. 86 van 13 februari 1985 van de heer De Mol deelde de Minister mee dat het terugbrengen van de maaswijdte van 6 op 4 cm geen enkel probleem geeft voor de ontsnappingskans van kleinere vogels. Deze maatregel was ingegeven door de vaststelling dat het meest geschikte draadtype, verkrijgbaar in de handel, kleiner is dan 6 cm. Terwijl in het antwoord op de vraag van 29 november 1984 nog wordt gesteld dat de kramsvogels en de tortel gemakkelijk kunnen ontsnappen, wordt in het antwoord op de vraag van 13 februari 1985 reeds gesteld dat ook tortels kunnen aangetroffen worden.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Het blijkt dat het verkleinen van de maaswijdte van 6 naar 4 cm wel degelijk problemen geeft voor kleine vogels, o.m. mezen blijven in de val. Bij navraag in wetenschappelijke kringen, vb. ringers (medewerkers van het Koninklijk Instituut voor Natuurwetenschappen) blijkt dat deze die techniek reeds lang toepassen. Volgens hen kunnen zelfs de kleinste vogelsoorten (mezen) niet ontsnappen, enkele uitzonderingen niet te na gesproken. Kan de Gemeenschapsminister de wetenschappelijke literatuur of een wetenschappelijk instituut vermelden dat zijn stelling onderschrijft? In welke wetenschappelijke artikels of studies wordt de stelling van de Gemeenschapsminister ondersteund?

2. Onderschrijft de Gemeenschapsminister de stelling dat de maaswijdte van 4 cm geen probleem geeft voor beschermde vogels, zoals de kramsvogels en de tortels? Waarop is deze stelling gebaseerd?
3. Volgens de stelling van de Gemeenschapsminister voor Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, moeten beschermde vogels, zoals roofvogels, kramsvogels en tortels vrijgelaten worden. Hoe gebeurt de controle op het juiste gebruik van deze trechtersvallen? Hoeveel overtredingen werden vastgesteld? Heeft men gegevens over het aantal gebruikte trechtersvallen? Zo niet, hoe kan de controle effectief gebeuren?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen, kan ik het geachte lid het volgende meedelen.

Het toezicht op de naleving van de reglementaire voorschriften met betrekking tot de trechtersvallen is opgedragen aan de overheidsbeambten vermeld in artikel 24 van de Jachtwet van 28 februari 1882. Wat de aangestelden van de dienst Bos- en Groenbeheer betreft, kan ik mededelen dat zij de hen bekende kooien controleren.

Het gebruik van de trechterval vormt het onderwerp van bepalingen in het jachtopeningsbesluit dat ieder jaar wordt genomen. Nieuwe gegevens en de ervaring van de vermelde diensten inzake het gebruik van trechtersvallen volgens de huidig toegestane constructiewijze, zullen aanduidingen geven of de reglementering eventueel dient bijgesteld te worden.

Vraag nr. 25 van 8 januari 1986 van de heer E. DESUTTER

Controle geluidshinder — Opleiding ambtenaren

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 wijst voor het Vlaamse Gewest de ambtenaren aan welke bevoegd zijn voor het opsporen en vaststellen van de inbreuken op de regeling ter bestrijding van de geluidshinder; naast ambtenaren van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap komen ook — mits zij normaliter een opleiding hebben genoten in een instelling welke door de Gemeenschapsminister is erkend — technische ambtenaren van de provincies en de gemeenten alsmede agenten van de gemeentelijke politie in aanmerking.

Graag vernam ik welke instellingen heden erkend zijn. Indien dit niet het geval is, vernam ik graag wanneer de instellingen zullen erkend worden, zodat de gemeenten ook efficiënt en zonder betwisting kunnen optreden. Is het niet aangewezen, teneinde niemand te benadelen en de belofte tot decentralisering van de Vlaamse Executieve waar te maken, in elke provincie minstens één instelling te erkennen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen dat het besluit van de Vlaamse Executieve van 7 november 1984 (Belgisch Staatsblad 2 februari

1985) het aanwijzen voor het Vlaamse Gewest van ambtenaren regelt, die bevoegd zijn voor het opsporen en vaststellen van de inbreuken op de regelen ter bestrijding van de geluidshinder.

Overeenkomstig dit besluit zijn onder andere technische ambtenaren van de provincies en de gemeenten alsmede agenten van de gemeentelijke politie welke in het bezit zijn van een bekwaamheidsbewijs, afgegeven door een daartoe erkende instelling, ofwel daarvoor vrijgesteld worden, bevoegd.

Er zijn thans nog geen instellingen erkend, noch zijn er vrijstellingen verleend.

Enkele aanvragen zijn momenteel in onderzoek bij de administratie.

Ik ben het met het geachte lid eens dat in elke provincie minstens één instelling voor het verzorgen van de voorziene opleiding zou dienen voorhanden te zijn.

Vraag nr. 27 van 8 januari 1986 van de heer O. VAN OOTEGHEM

Vliegveld Sint-Denijs- Westrem en Oostakker — Aanplanting groenscherm

In Gent hebben twee terreinen, oorspronkelijk bestemd als vliegveld een andere bestemming gekregen. Het betreft het gewezen vliegveld van Sint-Denijs-Westrem, waarop een nieuw tentoonstellingsgebouw wordt opgetrokken en de gronden te Oostakker, die als stortplaats werden gebruikt door de bedrijven uit de kanaalzone en waarop eerlang een crematorium wordt opgericht. Een ander gedeelte van laatstgenoemde gronden zou ter beschikking worden gesteld van de tuinbouwers.

In beide gevallen is de aanleg van een groenscherm niet alleen wenselijk maar zelfs noodzakelijk. Hier biedt zich een enige gelegenheid om in de bosarme omgeving van een grote stad aan herbebossing te doen.

Mag ik de geachte Minister dan ook verzoeken er over te waken dat er geen symbolische groenschermen zouden worden aangelegd, maar dat er telkens op een behoorlijk deel van het terrein aan bebossing zou worden gedaan?

Kan de geachte Minister mededelen of hij ter zake een initiatief heeft genomen en wat hiervan het resultaat is?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Het zogenaamde vliegveld van Oostakker is een eigendom die onder de bevoegdheid van Openbare Werken valt. Een overdracht aan het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap werd overwogen. Het gewestplan voorziet als bestemming ontginningsgebied met nabestemming bos.

Mijn diensten die belast zijn met de groenvoorziening kunnen slechts daadwerkelijk de begroening van

het gebied verzekeren wanneer het eigendom wordt van de Vlaamse Gemeenschap of van een plaatselijk bestuur voor het verlenen van subsidies.

Het vliegveld van St.-Denijs-Westrem heeft als bestemming zone voor openbaar nut. Aan mijn diensten werd geen advies gevraagd over het behoud of groenaanleg. Uiteraard ben ik voorstander van een maximale begroening die ook dient rekening te houden met veiligheids- en verkeersproblemen en met de vereisten op gebied van brandbeveiliging.

Vraag nr. 28
van 8 januari 1986
van de heer L. VANHORENBEEK

Rode Kruis te Leuven — Naleving taalwetten

Bloedgevers uit het Leuvense hebben vastgesteld en ter plaatse hun beklag gemaakt over het feit dat er op de plasticzakjes waarin het afgenomen bloed wordt opgeslagen etiketten voorkomen met tweetalige teksten maar met voorrang van het Frans op het Nederlands.

Is die handelwijze wel in overeenstemming met de bestaande taalwetten en zo niet, wat heeft de Minister daartegen ondernomen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat bloedtransfusiecentra behoren tot de bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Volksgezondheid en Gehandicaptenbeleid.

Vraag nr. 29
van 9 januari 1986
van de heer F. VAN STEENKISTE

Het OESO-rapport over gezondheidszorg — Afschaffing van het medisch schooltoezicht

Uit een onlangs gepubliceerd OESO-rapport blijkt dat België relatief weinig geld besteedt aan gezondheidszorg, zeker in vergelijking met onze buurlanden.

Vergelijkt men de uitgaven voor gezondheidszorg met het BNP, dan behoort België tot de laagste trap van het ganse OESO-gebied, met amper 6,5% in 1983.

Ergerlijk is, dat dit land niet eens in staat bleek tal van essentiële informatie, ten behoeve van voornoemd rapport, aan de OESO, door te spelen.

Door een besluit van de Vlaamse Executieve i.v.m. medisch schooltoezicht dd. 30 juli 1985, en verschenen in het Staatsblad van 15.11.1985, moesten de huisartsen hun activiteit als schoolarts stopzetten.

Graag vernamen wij van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoe het samen te rijmen valt, dat voortdurend geschermd wordt met het argument „eerstelijns-

geneeskunde” enerzijds, en de afbouw van het medisch schooltoezicht anderzijds?

2. Hoe deze afbouw kan gerechtvaardigd worden, gezien in het licht van bovenvermeld OESO-rapport?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat de bevordering van de eerstelijnsgezondheidszorg en thuisgezondheidszorg inderdaad een belangrijke bekommernis dient te zijn.

Wat betreft de in zijn vraag geciteerde afbouw van het medisch schooltoezicht moet ik meedelen dat er geen sprake is van afbouw maar wel van kwaliteitsverbetering van het medisch schooltoezicht.

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 juli 1985 voert een algemene vernieuwing van de schoolgezondheidszorg in waarbij de klemtonen worden verlegd naar meer prioritaire aspecten van de schoolgezondheidszorg toe. Daarbij wordt het aantal periodieke klinische onderzoeken wel in een aanvaardbare mate verminderd, maar dit gebeurt ten voordele van meer prioritaire taken o.m. op het vlak van primaire preventie en schoolgemeenschapsgerichte gezondheidsbevordering. De nieuwe opdrachten zijn o.m. ondersteuning van de programma's van gezondheidsvoorlichting en opvoeding in het onderwijs, bevordering van een gezond leefmilieu op school door advisering van ouders en school in verband met hygiëne, voeding, schoolmaaltijden, veiligheid en lichamelijke opvoeding en sport. Bovendien moet een beschikbaarheid van de equipe worden georganiseerd voor voorlichtende gesprekken met leerlingen, ouders en schoolpersoneel inzake preventie bij leerlingen.

Uit dit alles blijkt dat de vernieuwing van het medisch schooltoezicht meer inzet, tijdbesteding en sociaal-geneeskundige kennis en vaardigheid van de schoolarts vergt. Daarom werd in de erkenningsvoorwaarden het aantal uren activiteit van de schoolarts op minimum 10 uur per week gebracht. Het besluit bepaalt echter niet dat huisartsen hun activiteit als schoolarts moeten stopzetten.

Vraag nr. 41
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Zuivering van het Scheldewater — Stand van zaken

Volgens een artikel in „De Tijd” van 26 maart 1985 heeft de geachte Gemeenschapsminister op een academische zitting in het Antwerpse Provinciehuis verklaard dat „De zuivering van het Scheldewater stilaan in 't zicht komt.”

Deze uitspraak is in ieder geval in felle tegenspraak met de resultaten van het symposium over de milieuproblematiek van de Schelde, dat in het Zeeuws Vlaamse Hulst gehouden werd en waarover Het Volk op 17 oktober 1984 berichtte: „Westerschelde is giftiger dan ooit”. Zo lees ik er zelfs: „J. Tegenbosch, sprekend namens het Vlaamse Ministerie van Leefmilieu had het zwaar te verduren. Er ontstond zelfs grote hilariteit in de zaal.”

Mag ik u dan ook verzoeken me te melden welke zeer recente gebeurtenissen uw huidig optimisme verklaren aangaande een rooskleurige en nabije toekomst voor de kwaliteit van het Scheldewater?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

Mijn verklaring in verband met de huidige kwaliteit van het Scheldewater is gesteund op de diverse onderzoeken van het Instituut voor Hygiëne en Epidemiologie van het Ministerie van Volksgezondheid en van het Gezin.

Vraag nr. 46
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Recyclage alternatieve grondstoffen — Onderzoek, resultaten en financiële middelen

In Vlaanderen komen er steeds meer alternatieve grondstoffen beschikbaar in de vorm van afvalstoffen: puin, slib, vliegen, gipsafval, mijnsteen.

Hergebruik van deze afvalstoffen zou het beschikbare materiaal vergroten, maar tevens minder ruimte voor stortplaatsen vereisen.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welk onderzoek naar hergebruik van dergelijke alternatieve grondstoffen is reeds gebeurd?
2. Welke resultaten werden er geboekt en welke toepassingen zijn momenteel in Vlaanderen bekend?
3. Welke financiële middelen werden er in 1985 aan dergelijk onderzoek besteed?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Voor puin-, bouw- en sloofafval ontwikkelde de bouwsector zelf recyclagemethodes, scheidings- en verkleiningsmethodes, die meer en meer ingang vinden.

Nieuw onderzoek is hier minder aangewezen dan het stimuleren en propageren van de bestaande systemen.

Voor mijnbouwafval bestaan een aantal recyclagemogelijkheden zoals:

- terugwinning van rood grint uit versinterde storten; dit werd reeds toegepast op mijnbouwafval te Eisden;
- het gebruik als opvulmateriaal; door opzoekingswerken van het Opzoekingscentrum voor de Wegenbouw werd mijnbouwafval opgenomen in typebestekken en wordt daardoor gebruikt als onderfunderingsmateriaal;
- het gebruik van steenkool in de baksteenindustrie en in de cementnijverheid:

- herwinning van steenkool uit oudere mijnbouwafval door toepassing van wervelbedverbranding.

Bij hergebruik van vlieggas dient onderscheid gemaakt tussen vlieggas van huisvuilverbrandingsinstallaties en vlieggas van kolengestookte elektriciteitscentrales.

Tot op heden is onderzoek naar hergebruik van vlieggas van huisvuilverbrandingsinstallaties zeer beperkt gebleven. Om hieraan te verhelpen maakt de OVAM een literatuurstudie over onderzoek en verwerkingsmethoden in het buitenland; deze studie zal dienen als uitgangspunt voor een eigen onderzoeksprogramma.

Recyclage van vlieggas van kolengestookte elektriciteitscentrales is veel verder gevorderd.

Een aantal gebruiksmogelijkheden, waarvan meerdere reeds een toepassing kennen zijn:

- gebruik in cement en cementprodukten als vulstof, als cementvervanger of als grondstofcomponent;
- gebruik als krimpwerend middel in bakstenen;
- gebruik als tussenafdek op stortplaatsen;
- als aggregaat in beton waarbij tot pellets gesinterde vlieggas wordt gebruikt;
- gebruik als wegfunderingsmateriaal of als vulstof in de toplaag van asfaltbetonwegen;
- gebruik als toeslagstof bij het stabiliseren en het steekvast maken van slibs; op dit vlak zal de OVAM eerlang onderzoek verrichten.

Aan hergebruik van afvalgips is in Vlaanderen en in het buitenland heel wat onderzoek gewijd; de meeste onderzoeksprojecten zijn evenwel nog niet afgerond en definitieve resultaten zijn nog niet beschikbaar, volgende toepassingen worden onderzocht.

- Als vervangingsmateriaal van natuurlijk gips, in de bouwsector;
- voor terugwinning van sulfaat, zwavel, SO₂ en zwavelzuur;
- als bodemverbeteringsmateriaal en als structuurverbetering bij zandgronden;
- in de wegenbouw als funderings- en onderfunderingsmateriaal.

Het hergebruik van slibs is sterk afhankelijk van de aard van het slib.

Verschillende mogelijkheden van recyclage, tot zwarte grond en compost of voor afzet in land- en tuinbouw worden op beperkte schaal toegepast.

Verder onderzoek dient evenwel verricht en ook hierbij zal de OVAM in de toekomst een stimulerende rol vervullen.

Daar er bij onderzoek naar hergebruik van afvalstoffen meerdere administraties zijn betrokken kan ik het geachte lid geen volledig antwoord geven op de vraag naar de financiële middelen die in 1985 aan dit onderzoek zijn besteed.

Door de OVAM is in 1985 ongeveer 7 miljoen BF besteed aan onderzoeksprojecten die uitsluitend be-

trekking hebben op hergebruik en recyclage van afvalstoffen.

Vraag nr. 53
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Stortplaats te Gentbrugge — Onderzoek en maatregelen

De stortplaats te Gentbrugge is een oude stortplaats van het metallurgisch bedrijf NV ARBED waarop ook huisvuil van Gentbrugge gestort werd, Omstreeks 1968 werd het stort afgedekt. Omwonenden spreken over sluikstortingen nadien.

De stortplaats ligt op ongeveer 100 m van de woonzone en er is een uitbreiding van de volkstuintjes in die richting.

De site vormt een potentieel overstromingsgebied van de Schelde.

Vermoedelijk wordt het oppervlakkig grondwater gedraineerd naar de Schelde toe in functie van de getijden. De ondergrond is beveiligd door de aanwezigheid van natuurlijke klei afkomstig van afzettingen van de Schelde.

Graag vernam ik :

1. of reeds onderzoek werd uitgevoerd naar grondwater- en oppervlaktewaterverontreinigingen?
2. Of er bij de RUG (Veeartsenijschool) onderzoek gaande is naar grazende dieren op de weide en welke de resultaten van dit onderzoek zijn?
3. Of de Minister het niet nodig acht diepgaander onderzoek in te stellen zowel via peilputten naar de kwaliteit van het grondwater als via boringen om het afval te karakteriseren?
4. Of een planten-analyse (groenten, gras) niet nuttig wordt geacht?
5. Of reeds maatregelen werden genomen om het principe van de „vervuiler betaalt” te doen toepassen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Momenteel wordt door OVAM een studie uitbesteed waarin de milieurisico's evenals de saneringsmogelijkheden voor verontreinigde gebieden worden bestudeerd.

Op basis van een voorafgaand oriënterend onderzoek werden de terreinen van de oude stortplaats van het Metallurgisch Bedrijf NV ARBED te Gentbrugge prioritair gesteld en als één van de onderzoeksprojecten geselecteerd.

Het doel van de studie is om voor het betrokken gebied de saneringsnoodzaak te beoordelen en eventueel een zowel technisch als financieel te verantwoorden saneringsvoorstel uit te werken. Hiertoe zal het gebied fysisch, chemisch en biologisch zo volledig mogelijk worden gekarakteriseerd.

Meer bepaald zal ruimschoots aandacht worden besteed aan de geologische en hydrologische opbouw van de site en zal een risicoanalyse voor milieu en volksgezondheid worden opgesteld. Tevens zullen diverse saneringsmogelijkheden naar hun toepasbaarheid en kostprijs onderling worden afgewogen.

Indien op basis van de resultaten van het onderzoek sanering noodzakelijk blijkt dan zal de vervuiler worden aangemaand tot uitvoering van de saneringswerken.

Indien de vervuiler weigert in te gaan op het saneringsverzoek dan treedt OVAM op om de verontreinigingen (afvalstoffen, grond, . . .) ambtshalve te verwijderen en het terrein te saneren.

De kosten hiervan worden via een rechtsprocedure verhaald op de aansprakelijke **perso(o)n(en)**.

Vraag nr. 54
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Hoboken- Polderstad — Sanering stortplaats

In 1974 bekam de PVBA Van den Bosch toelating tot het ophogen met normale grondspecie van terreinen aan de Metaalstraat te Antwerpen.

Een uitgebreid onderzoek bracht in 1981 aan het licht dat een deel van de ophoging evenwel gebeurde met huishoudelijke maar ook industriële, zelfs giftige industriële afval. Ook werden terreinen op toen Hoboken's grondgebied zonder toelating opgehoogd.

De ophoging werd onmiddellijk stopgezet. De giftige afval werd onder toezicht van de bevoegde overheidsdiensten verwijderd.

Graag vernam ik:

1. of reeds werd onderzocht of een sanering van de ondergrond nodig zal zijn?
2. Of draineren en het zuiveren van het sterk verontreinigde drainagewater (olie, PCB's, metalen . . .) nodig is?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Zoals het geachte lid in de aanhef van zijn vraag reeds heeft gesteld kan ik bevestigen dat in de periode 1979 en 1982 uitgebreide onderzoeken hebben plaatsgehad naar de mogelijke verontreiniging van de bodem aan de Metaalstraat te Hoboken.

Dit onderzoek werd o.a. uitgevoerd in opdracht van de heer Procureur des Konings van Antwerpen. OP dit ogenblik is het dossier in behandeling bij de gerechtelijke instanties. Het is in de huidige situatie onmogelijk om op een beslissing van de bevoegde rechtbank vooruit te lopen.

Een mogelijke sanering van de huidige situatie kan er in bestaan op de meest verontreinigde plaatsen het grondwater via drainagebuizen op te vangen en te zuiveren.

Vraag nr. 55
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Stortplaats PVBA Van den Bosch te Hemiksem — Sanering

Deze stortplaats voor inerte afvalstoffen ligt in de onmiddellijke nabijheid van de Schelde (overstromingsgebied) en op 100 m van een woonzone. Ondanks de katalogering als stortplaats voor inerte afvalstoffen, zou er ook industrieel afval en slib aanwezig zijn. Het gehalte aan zware metalen (Arseen) zou hoger zijn dan de giftigheidsnorm van het KB dd. 9.2.1976.

Graag vernam ik van de geachte Minister:

1. of hij de aanwezigheid van industrieel afval en slib kan bevestigen? Zo ja, welke saneringsmaatregelen voorzien worden?
2. Welke maatregelen voorzien worden om het principe „de vervuiler betaalt” te doen toepassen.

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Over de aanwezigheid van giftig afval op de kwestieuze site -bestaat momenteel onzekerheid.

De beschikbare analysesresultaten zijn niet eensluidend. Wel staat vast dat vóór het invoege treden van het decreet van 2 juli 1981, op het terrein slibs werden gestort.

Meer zekerheid over de eventuele giftigheid van de gestorte materialen zal bekomen worden na analyse van het derde monster dat samen met een Pro Justitia aan het Parket werd overgemaakt.

De te nemen maatregelen zijn derhalve afhankelijk van de uitspraak van de bevoegde rechtbank, die zelf functie zal zijn van de analysesresultaten van het derde monster en van eventueel bijkomend onderzoek.

Vraag nr. 56
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Stortplaats Chemisch Bedrijf Campine NV te Beerse — Sanering en maatregelen

De stortplaats is gelegen vlakbij de NV Chemisch en Metallurgisch Bedrijf Campine.

De site is gelegen op \pm 250 m van een kleine woonkern en op \pm 1 km van de agglomeratie Beerse.

Het waterwinningsgebied van Meergoor (PIDPA) ligt op ongeveer 0,5 km, dat van Beerse Centrum (PIDPA) op \pm 3 km.

De stortactiviteiten dateren vermoedelijk van vóór 1913 tot 1983. Vóór 1983 werd diverse afval gestort: huisvuil, bakeliet en slakken afkomstig van de lood- en zinkproductie.

Sinds 1983 gaat de niet-giftige afval naar een klasse 1-stort, terwijl de giftige afval afgegeven wordt aan een erkend verwerper.

Door de NV Campine werden sedert 1973 in oude klei- en turfputten metaalslakken gestort van de lood- en zinkverwerking (jaarproductie 1982 : \pm 4.000 ton).

Het zou me verheugen mocht de geachte Minister me antwoord kunnen geven op volgende vragen.

1. Werd reeds onderzocht of er grondwaterverontreiniging mogelijk is door de uitloging van zware metalen (lood, arseen, zink)?
2. Is ter plaatse planten- en boomsterfte reeds vastgesteld, evenals rundersterfte?
3. Welke maatregelen werden reeds getroffen om de zeer vervuilde bodem, noordelijk van de fabriek te saneren en het opwaaïend stof te beperken?
4. Is dringend onderzoek volgens de Minister niet noodzakelijk o.m. naar de verspreiding van zware metalen in de bodem en naar de waterdichtheid van de klei-put?
5. Is sanering van deze stortplaats, ofwel door afgraving ofwel door afdekking (zo grondwater beveiligd is), niet noodzakelijk?
6. Werd de vervuiler reeds aangemaand bepaalde saneringswerken uit te voeren? Zo ja, welke?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Bij een bodemonderzoek in 1973 en een uitgebreide studie in het kader van het R & D-programma, uitgaande van de heer Minister voor Wetenschapsbeleid in 1981, werd specifiek de milieuhinder van metallurgische bedrijven onderzocht.

Hieruit is gebleken dat de concentratie van lood, koper en zink in de omgeving van het vernoemd bedrijf hoger liggen dan de normale waarden in de bodem. Grondwaterverontreiniging dienaangaande werd evenwel niet vastgesteld.

De metalen bemoeilijken plantengroei op sommige plaatsen. Voor zover mij bekend werden geen gevallen van rundersterfte gesignaleerd.

Aan het bedrijf werd op 29 december 1983 een vergunning geweigerd voor het exploiteren van een stortplaats voor metaalslakken van lood- en antimoonverwerking, bakelietafval, huisvuil en afbraakmateriaal.

In het kader van het onderzoek van „black points” door de OVAM worden een aantal studies uitbesteed, waarin de milieurisico's en de saneringsmogelijkheden voor gecontamineerde gebieden worden onderzocht. De kwestieuze site werd prioritair gesteld.

Het doel van de studie is om voor het betrokken gebied de saneringsnoodzaak te beoordelen en eventueel een zowel technisch als financieel te verantwoorden saneringsvoorstel uit te werken. Hiertoe zal het gebied fysisch, chemisch en biologisch zo volledig mogelijk worden gekarakteriseerd.

Meer bepaald zal ruimschoots aandacht worden besteed aan de geologische en hydrologische opbouw van de site en zal een risico-analyse voor milieu en volksgezondheid worden opgesteld. Tevens zullen diverse saneringsmogelijkheden naar hun toepasbaarheid en kostprijs onderling worden afgewogen.

Indien op basis van de resultaten van het onderzoek sanering noodzakelijk blijkt dan zal de vervuiler worden aangemaand tot uitvoering van de saneringswerken.

Indien de vervuiler weigert in te gaan op het saneringsonderzoek dan treedt OVAM op om de verontreinigingen (afvalstoffen, grond . . .) ambtshalve te verwijderen en het terrein te saneren. De kosten hiervan worden via een rechtsprocedure verhaald op de aansprakelijke perso(o)n(en).

Vraag nr. 60
van 15 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Indaver NV — Oprichting en werking

De Vlaamse Executieve heeft een voorstel goedgekeurd, om in het Antwerpse havengebied een bedrijf voor de verwerking en de verwijdering van giftige en gevaarlijke industriële afvalstoffen op te richten, „Indaver NV”.

Indaver moet een gemengde onderneming worden, die een oplossing moet bieden voor de circa 300.000 ton industriële probleemafval per jaar uit het Vlaamse Gewest.

Het is echter dringend noodzakelijk dat werk wordt gemaakt van een zo snel mogelijke start: in het zogenaamde „neutrale” scenario wordt immers voorzien dat Indaver in het vijfde jaar van zijn activiteit een maximale hoeveelheid afval zal verwerken van 117.731 ton.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. In hoeverre werd bovenvermeld voorstel gerealiseerd?
2. Welke privé-ondernemingen nemen deel aan het project?
3. Op welke wijze wordt de onderneming gefinancierd?
4. Welke tewerkstelling gaat hiermede gepaard?
5. Is er reeds een inplantingsplaats gekozen?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen heb ik de eer het geachte lid mede te delen wat volgt.

1. De exploitatiemaatschappij Indaver NV werd opgericht op 24 oktober 1985 ten einde een bedrijf op te richten en uit te baten voor de verwerking van giftige en gevaarlijke industriële afvalstoffen.
2. Indaver NV telt achttien aandeelhouders waaronder vijftien chemische bedrijven met name: Agfa Gevaert NV, Amoco Chemicals Belgium NV,

Amoco Fina NV, BASF Antwerpen NV, Bayer Antwerpen NV, BP-Chemicals Belgium, Degussa Antwerpen NV, Essochem Belgium, Janssen Pharmaceutica NV, Monsanto Europe NV, Polysar Belgium NV, PRB NV, Solvay & Cie NV, Tessenderlo Chemie NV en 3M-Belgium NV.

3. De financiering van het project zal deels met eigen middelen gebeuren en deels met externe middelen.
4. Inzake tewerkstelling wordt er voorzien dat vijftig à zestig arbeidsplaatsen zullen tot stand komen.
5. Het bedrijf zal zich vestigen op het terrein genaamd Nieuwland, naar de historische gegevens met betrekking tot de inpoldering van dit gebied in de loop van de zeventiende en achttiende eeuw. Het betreft een terrein dat zich situeert ter hoogte van het rondpunt tussen de Havenweg en de baan naar de Frans Tijsmanstunnel in het Antwerps havengebied.

Vraag nr. 65
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Industrieterreinen — Aansluiting op riolering en maat regelen

Het aantal industrieterreinen in Vlaanderen is niet gering. Vaak vormen de ingeplante bedrijven een zeer heterogeen gegeven van vervuilende naast ambachtelijke bedrijven. Ten aanzien van afvalwater bieden zij het voordeel van een geconcentreerde ligging, naast een quasi algemene aansluitbaarheid op riolering. Op het punt van afvalwaterzuivering stellen zij echter vaak zware problemen. Veel rioleringen van industrieterreinen zijn niet aangesloten op het gemeentelijk rioleringsnet of lozen rechtstreeks in oppervlaktewater. Het afvalwater is vaak sterk verontreinigd door lozing van industrieel afvalwater en stelt dan ook zware problemen op de zuiveringsinstallaties. Controle op de lozingen wordt vaak bemoeilijkt door gezamenlijke of niet-scheidbare lozingen van twee of meer bedrijven.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Hoeveel industrieterreinen over een volledig rioleringsnet beschikken? Welke stappen worden of werden genomen t.o.v. industrieterreinen die over geen gesloten rioleringsnet beschikken?
2. Hoeveel industrieterreinen beschikken over een riolering die aangesloten is op het gemeentelijk rioleringsnet? Hoeveel van deze rioleringen voeren dit industrieafvalwater af naar een RWZI? Wanneer is de aansluiting op een RWZI voorzien voor de andere?
3. Welke stappen heeft de geachte Gemeenschapsminister reeds gezet of zal hij zetten om de resterende industrieterreinen op de gemeentelijke rioleringen te doen aansluiten? Overweegt hij ter zake een selectieve subsidiëeringspolitiek? Mag ik per betrokken industrieterrein vernemen waarom het niet op het gemeentelijk rioleringsnet is aangesloten?

4. Welke lozingsvergunning wordt aan de bedrijven op het industrieterrein verstrekt die lozen in een riolering die nog niet aangesloten is op de gemeentelijke riolering? Worden hen bijzondere overgangsvoorwaarden opgelegd?
5. Zijn er resultaten bekend van uit door u gevoerde studies over de invloed van lozingen van industrieterreinen op de werking (biologie, slibkwaliteit, roostermateriaal, vetaanvoer) van RWZI's? Bestaat er ter zake een planning om deze bedrijven prioritair te doen saneren?
6. Naar ik mocht vernemen zijn er collectoren aangelegd die industrieel afvalwater aanvoeren naar RWZI's maar omwille van behandelbaarheidsproblemen niet werden aangesloten waardoor dit zwaar beladen afvalwater rechtstreeks in oppervlaktewater terecht komt. Dit zou o.a. het geval zijn te Geel. Is dit waar? Welke stappen werden reeds genomen om deze toestand dringend te saneren? Zijn er nog andere dergelijke collectoren aangelegd maar niet aangesloten? Zo ja, welke en waarom?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vragen, heb ik de eer het geachte lid, het volgende mede te delen.

1. In principe beschikt ieder industrieterrein over een gescheiden rioolstelsel.
Nieuwe industrieën worden hiertoe verplicht bij de uitreiking van de lozingsvergunning.
2. De nieuwe industrieterreinen worden aangelegd met een gescheiden rioleringsstelsel en de afvalwaterriolering wordt aangesloten op het gemeentelijk rioleringsnet. De industrie kan bovendien kiezen om hun afvalwater zelf te zuiveren ofwel aan te sluiten op het gemeentelijk rioleringsnet. De aansluiting van de industrieën op bestaande of nieuw te bouwen zuiveringsinstallaties is voorzien op de AWP-plannen niveau 3.
3. De aanleg van de riolering in de industriegebieden behoort tot de gemeentelijke autonomie.
In geval de riolering van zowel de industrieterreinen als deze van de gemeente voldoende is uitgebouwd en er een rioolwaterzuiveringsinstallatie in het zuiveringsgebied bestaat of gepland is, is de aansluiting van het industriegebied als vanzelfsprekend te beschouwen.
Voor de aanleg van de gemeentelijke riolering, waartoe ook behoort de aanleg van riolering op industrieterreinen is subsidie van overheidswege voorzien.
4. Aan bedrijven op industrieterreinen die lozen in een riolering die nog niet is aangesloten op het openbaar gemeentelijk rioolnet wordt een lozingsvergunning met normen voor lozing van ander dan normaal huisafvalwater (industrieel) op riool uitgereikt, eventueel met bijzondere voorwaarden.
5. Door de waterzuiveringsmaatschappijen wordt nagegaan welke invloed het in de riool geloosde industrieel afvalwater kan hebben op de werking

van het zuiveringsstation. Via voorwaarden in de lozingsvergunning kan hiermee rekening gehouden worden.

6. Het door het geachte lid aangehaalde probleem is mij welbekend. De RWZI van de gemeente Geel die door de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij werd overgenomen, is gebouwd in de periode 1974- 1975- 1976 en in gebruik genomen op 1 oktober 1976.

Aangezien het station is berekend op een capaciteit van 40.000 IE zou de aanvoer van de vuilvracht afkomstig van het industrieterrein van nationaal belang te Geel-Punt, waartoe ook het gebiedsdeel van het voormalige Oevel gelegen ten noorden van de as van het Albertkanaal behoort, het station zwaar overbelasten.

Om het probleem op te lossen, zal het RWZI te Geel uitgebreid worden. De daartoe vereiste kredieten zijn opgenomen in het begrotingsprogramma 1986 van de Vlaamse Waterzuiveringsmaatschappij.

Het is trouwens een van de prioriteiten van het AWP prioritair lozingen van industriële oorsprong te saneren.

Vraag nr. 66 van 16 januari 1986 van de heer L. VANVELTHOVEN

Planning afvalwaterzuiveringsinstallaties — Benuttingsgraad

In het verleden werden tientallen RWZI's gebouwd en collectoren aangelegd die slechts voor een laag percentage benut worden.

Het is een uitdaging voor VWZ en WZK om deze RWZI's te rendabiliseren. Het is echter even belangrijk dat uit de vergissingen van het verleden de nodige lessen worden getrokken.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister antwoord op volgende vragen.

1. Welke voorafgaande rendabiliteitsstudies onder zijn beleid worden verricht vooraleer een opdracht tot opmaak van een ontwerp of aanbesteding van een afvalwaterzuiveringsinstallatie wordt overgegaan?
2. Worden er ter zake bemetingscampagnes opgezet? Zo neen, waarom niet?

Mag ik voor alle RWZI's (opbouw, ontwerp of optimalisatie) en collectorwerken (ontwerp, uitvoering) die gedurende de voorbije drie jaar werden gestart of op het investeringsprogramma 1985, 1986, 1987 voorkomen, vernemen welke voorafgaande studies werden verricht, door wie die werden verricht en welke voor ieder van deze werken het te verwachten rendement is na realisatie?

Stelt u een minimumbenutting voor alvorens tot aanbesteding wordt overgegaan? Zo neen, vreest u dan niet eenzelfde verspilling als in het verleden te veroorzaken?

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. De voornaamste rendabiliteitsstudies welke door de waterzuiveringsmaatschappijen worden verricht en welke het definitief ontwerp voorafgaan, zijn de Algemeen Waterzuiveringsprogramma (AWP)-Niveau 3 kaarten en deze van de verrichte metingen van de werkelijke vuilvrachten binnen de te saneren sector.

Op basis van de optimalisatiestudie van de sector volgt een voorstudie **en** voorontwerp van een installatie. Aan de hand hiervan wordt dan een keuze gemaakt omtrent de grootte van de installaties omtrent de fasering in de uitbouw en het concept voor de installatie m.a.w. het meest rendabele zuiveringssysteem.

Pas na goedkeuring van de voorstudie en het voorontwerp door de bevoegde instanties van de AROL wordt het ontwerp opgemaakt.

2. Daar waar mogelijk worden bemetingscampagnes opgezet teneinde de reële belasting zo goed mogelijk te benaderen en derhalve de zuiveringsinstallatie zo optimaal mogelijk te dimensioneren.

Voor kleine alternatieve zuiveringsinstallaties, die de afvalwaters moeten behandelen van een beperkt gecentraliseerd gebied, kunnen en worden steeds de nodige bemetingscampagnes uitgevoerd en wordt gedimensioneerd op basis van de bekomen metingen van debieten en vuilvrachten.

3. Voor alle RWZI's en collectoren werden door de VWZ AWP-III studies, zoals geciteerd, uitgevoerd.
4. Er wordt thans uitgegaan van de werkelijke bestaande vuillast en hydraulische last. De behaalde rendementen bij indienststelling van de nieuwe installaties zijn dan ook van de grootte orde van 70%.

Vraag nr. 67

van 16 januari 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

Studiekosten opmaak TRP — Overname aandeel collectoren

Door het merendeel der gemeenten werd in uitvoering van ministeriële omzendbrieven eertijds gestart met de opmaak van een totaal rioleringsplan (TRP) voor het grondgebied van hun gemeente.

Ondanks de positieve bedoeling van deze TRP's dringen zich toch een aantal vragen op.

Eenzijds naar de stand van zaken met betrekking tot het gebruik van deze TRP's in functie van de uitbouw van het rioleringsnet. De TRP's werden immers geconcipeerd in functie van een volledige — vandaag onbetaalbare — uitvoering van het rioleringsnet.

Anderzijds naar de vraag van overname van de opties inzake collectoren door de VWZ en tegelijk de

overname van het deel studiekosten voor deze collectoren.

Mag ik dan ook van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen?

1. Wat is op heden de stand van zaken voor de diverse TRP's : voorontwerp, ontwerp, goedkeuring?
2. Is het waar dat u de intentie heeft geen TRP's meer goed te keuren? Zo ja, dienen de gemeenten zich dan nog verder te houden aan de opties van hun TRP bij de planning en uitvoering van rioleringswerken? Vreest u niet dat het ontkrachten van TRP-opties opnieuw zal leiden tot onplanmatigheid en geldverspilling inzake aanleg rioleringswerken?
3. Werden aan uw diensten en aan de andere overheden, die belast zijn met het toezicht op de gemeentelijke rioleringswerken ter zake reeds nieuwe instructies medegegeeld?
4. Zijn de waterzuiveringsmaatschappijen gehouden de studiekosten voor het gedeelte collectoren in het TRP over te nemen (dus ook de financiële lasten van aangegane leningen) of niet? Werden er door de VWZ reeds dergelijke overnames van studiekosten uitgevoerd: zo ja, op welke basis en voor welke gemeenten?
5. Indien de TRP-studiekosten voor het collectorennet niet worden overgedragen: wat zal er gebeuren met de meestal voorziene contractuele aftrek van deze kosten bij uitvoering van de collectoren? Zal de VWZ/WZK dit gedeelte terugbetalen aan de betrokken gemeente?
6. Indien VWZ-WZK nieuwe opties nemen met betrekking tot geplande collectoren, gebeurt dit in overleg met de betrokken gemeenten? Wie betaalt in voorkomend geval de supplementaire studiekosten voor aanpassing van het TRP en eventuele kosten voor heraanleg van reeds uitgevoerde rioleringswerken?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid op zijn schriftelijke vragen mee te delen wat volgt.

1. De stand van zaken inzake de TRP's in het Vlaamse Gewest is de volgende: 47 TRP's zijn goedgekeurd, 31 TRP's zijn ter goedkeuring voorgelegd, 9 TRP's waarvan het ontwerp ingediend is en 122 TRP's waarvan het ontwerp ofwel in herziening is ofwel ter studie.
2. Het is de bedoeling de TRP's te integreren in het AWP. De opties die in de gemeentelijke TRP's vastgelegd zijn, worden momenteel grondig onderzocht in functie van het Algemeen Waterzuiveringsprogramma. De veranderingen die zullen moeten aangebracht worden aan de TRP's zullen zich in hoofdzaak situeren op het vlak van de collectoren. Een herziening van de context van de landelijke en kleinschalige zuivering is in dit verband noodzakelijk.

3. De Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu (AROL) van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap heeft opdracht gekregen om in overleg met de waterzuiveringsmaatschappijen de integratie van de TRP opties in het AWP voor te bereiden.
- 4-5. De waterzuiveringsmaatschappijen kunnen de dossiers van collectoren die dienstig zijn voor het realiseren van de door hen vooropgezette oplossing overnemen en zullen derhalve ook de gepresteerde studiekosten kunnen ten laste nemen.
6. Het is logisch dat de zuiveringsmaatschappijen bij het inpassen van de TRP's in het AWP dit zullen doen in nauw overleg met de gemeentebesturen.

Vraag nr. 68
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Overname R WZI-personeel door VWZ — Uitvoeringsbesluiten decreet van 5 april 1984

De overname van het gemeentelijk/intercommunaal personeel door de VWZ dreigt een lastige bevalling te worden.

Ondanks goedkeuring van het overnamedecreet op 5 april 1984 (BS 13 juni 1984) wacht men nog steeds op de noodzakelijke uitvoeringsbesluiten.

Intussen blijft vooral de VWZ gedwongen te functioneren in een zeer nefaste personeelstoestand, terwijl het gemeentelijk exploitatiepersoneel in ontmoedigende besluiteloosheid wordt gehouden.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Wanneer het noodzakelijke besluit van de Vlaamse Executieve tot vaststelling van de nadere overnameregelen er uiteindelijk komt en vanaf welke datum het operationeel wordt?
2. Welke categorieën personeel voor overname in aanmerking komen en onder welke voorwaarden dit zal gebeuren (vastbenoemd personeel, contractuelen, tewerkgestelde werklozen, BTK-ers)?
3. Is het waar dat er objecties bestaan t.o.v. de overname van TWW? Zo ja, op basis van welke motieven?
4. Is het eveneens de bedoeling om ook de contractuele klaarmeesters, aangeworven door de VWZ, over te nemen in de voorliggende regeling? Zo ja, op welke juridische basis kan dat? Mag ik tevens vernemen op welke juridische basis deze contractuele aanwervingen gebeurden?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid mededelen wat volgt.

Het besluit van de Vlaamse Executieve dd. 3 juli 1985 (Belgisch Staatsblad dd. 30 juli 1985) bepaalt de nadere regelen bij overname van gemeentelijk- of intercommunaal exploitatiepersoneel door de Vlaam-

se Waterzuiveringsmaatschappij en de Waterzuiveringsmaatschappij van het Kustbekken.

Vraag nr. 69
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Slib R WZIS — Gebruiksrichtlijnen voor agrarische bestemming

In het ontwerpplan afvalstoffen (OVAM-deelplan bijzondere afvalstoffen) wordt een belangrijk accent gelegd op het slib van RWZI's. Centraal staat het idee van recyclage, zowel omwille van de aard en bruikbaarheid van het slib als omwille van de relatief goedkope verwerkingskost.

Anderzijds bereiken ons alarmerende geruchten inzake vervuiling van het zuiveringsslib met onder andere zware metalen.

Ten aanzien van het landbouwkundig gebruik stelt zich derhalve toch de vraag naar de gehanteerde gebruiksrichtlijnen.

Mag ik van de geachte Minister vernemen:

1. welke gebruiksrichtlijnen momenteel door de VWZ-WZK worden gehanteerd bij de afzet van zuiveringsslib in de landbouw en/of andere groene bestemmingen?
2. Welke RWZI's zetten momenteel slib rechtstreeks af in land- en tuinbouw? Over welke hoeveelheden gaat het en onder welke vorm wordt het slib ter beschikking gesteld? Voldoet het slib kwalitatief? Zo ja, aan welke richtlijn?
3. Is het de bedoeling in de nabije toekomst het ontwerp van Europese richtlijn over te nemen voor de afzet in de landbouw? Zo ja, werden er ter zake reeds gesprekken gevoerd met het Ministerie van Landbouw? Door wie werden deze gesprekken gevoerd? Zo nee, welke richtlijn zal u laten toepassen in de toekomst? Waarom?
4. Door de VWZ werd, naar ik kon vernemen op de RWZI's vorig jaar een slibbemonsteringscampagne georganiseerd. Mag ik vragen een gedetailleerd overzicht te verkrijgen van de resultaten ervan. Welke concrete besluiten werden uit deze bemonstering getrokken in functie van slibafzet/slibverwerking en sanering van de afvalstromen? Werd eenzelfde campagne georganiseerd door de WZK? Gelieve mij ter zake eveneens de resultaten te willen mededelen en de praktische besluiten die er uit getrokken werden.
5. Welke opties heeft u reeds genomen met betrekking tot het noodzakelijke slibkwaliteitsonderzoek? Welke bemonsteringsfrequentie stelt u voorop? Wie zal de slibmonsters analyseren? Wat is de geschatte kostprijs van dit kwaliteitsonderzoek? Wordt ook de kwaliteitstoestand van de bemeste landbouwpercelen opgevolgd? Zo ja, door wie? Zo nee, waarom niet?
6. Werden en worden de klaarmeesters en gemeentebestuurders geïnformeerd over deze onderzoeken? Waarom desgevallend niet?

Antwoord

In antwoord op de gestelde vragen, heb ik de eer het geachte lid, het navolgende mede te delen.

1. Door de VWZ en de WZK, worden momenteel de Europese en de Nederlandse richtlijnen gehanteerd bij de afzet van zuiveringsslib in de landbouw en/of andere groene bestemmingen.
2. Hiervoor verwijs ik naar het rapport van het IHE „kwaliteitsoverzicht van het slib van de zuiveringsstations voor huishoudelijk afvalwater in België” — 1981.

Het afgezette slib voldoet aan de gestelde eisen.

3. Het ontwerp van Europese richtlijn wordt door mijn departement aangenomen. Informele gesprekken tussen de WZK en het Ministerie van Landbouw grepen reeds plaats in het kader van de toepassing van het ontwerp van Europese richtlijn.
4. De WZK en de VWZ hebben in 1983 een slibmonsteringscampagne georganiseerd.

Het verslag dienaangaande zal rechtstreeks aan het geachte lid bezorgd worden.

De conclusie is dat de afzet in de landbouw mogelijk is.

5. Wat betreft het slibkwaliteitsonderzoek kan ik verwijzen naar de analyses van de laboratoria van de WZK, VWZ en het IHE.

De kostprijs kan geraamd worden op \pm 4.500 fr. per onderzoek. Voor grote afnemers (minstens 5 ha grond) worden bij de WZK op regelmatige tijdstippen monsters van de bodem onderzocht.

6. De klaarmeesters worden ter zake geïnformeerd.

Vraag nr. 70

van 16 januari 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

Aanmaak zwarte grond met slib van R WZI — Beleidsopties

Het aanmaken van zwarte grond met rioolwaterzuiveringsslib maakt momenteel in het buitenland furore gelet op de relatief goedkope verwerkingsvorm en de brede waaier aan afzetmogelijkheden (plantsoenen, geluidsbermen, sportvelden, boomkwekerijen, afdek stortplaatsen, recultivaties industriegronden, bosbouw).

Door de waterzuiveringsmaatschappijen wordt deze techniek naar mij bekend slechts zeer uitzonderlijk toegepast.

Aanmaak van zwarte grond vereist enerzijds aandacht voor het kwaliteitsaspect van het eindproduct en de bestemming ervan en anderzijds de nodige infrastructuur en personeel.

Mag ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord vernemen op de volgende vragen?

1. Hebben de waterzuiveringsmaatschappijen concrete richtlijnen gekregen om de groene bestemming van zuiveringsslib centraal te stellen? Zo neen, waarom gebeurde dit niet?
2. Welke concrete projecten zijn er reeds genomen of zijn er gepland door VWZ/WZK om zuiveringsslib een groene bestemming te geven naast rechtstreekse afzet in de landbouw?
3. Welke termijnprojecten werden er desbetreffend voorbereid?
4. Wat zijn de personeels- en materiaalbehoeften om deze projecten uit te voeren (in casu transport slib, aanmaak zwarte grond, afvoer zwarte grond, enz . . .)? Is en zal hiermee reeds in de begrotingen 1985- 1986 rekening gehouden worden? Zal u desbetreffend in het nieuwe personeelskader voor de VWZ ruimte scheppen? Zo ja, welke?
5. Plant u overleg met instanties zoals gemeentebesturen, de diensten van het Groenplan, Waters en Bossen, stortexploitanten, enz . . . om de afzet van de zwarte grond te garanderen? Zo neen, vreest u niet dat de afzet zal gehinderd worden door vooroordelen en onvertrouwdheid met het produkt zoals ook met de compost uit huisvuil het geval is?
6. Zal u eventueel regulerend optreden om de recycling van organisch materiaal (o.a. zuiveringsslib) te vrijwaren tegen de druk van de sector der kunstmeststoffen? Onder welke vorm zal dit gebeuren?

Antwoord

In antwoord op zijn verschillende vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

De valorisatie van het slib van waterzuiveringsstations is ter studie. Zo zijn er twee projecten gepland om het zuiveringsslib een groene bestemming te geven. Na anaërobe gisting en ontwatering zal het slib verrijkt worden met compost afkomstig van een compostbedrijf.

De geplande projecten zullen de nodige informatie moeten verschaffen in verband met eventuele personeels- en materiaalbehoeften.

Het spreekt vanzelf dat de bevoegde administratieve diensten van het departement bij deze aangelegenheid betrokken worden.

Vraag nr. 71

van 16 januari 1986

van de heer L. VANVELTHOVEN

Waterkwaliteit van de Vlaamse waterlopen — Stand van zaken

Gelet op het feit dat u beweert dat uw waterzuiveringsbeleid een planmatig beleid is, geconcretiseerd in een zgn. AWZ wens ik van de geachte Minister een antwoord te vernemen op de volgende vragen.

1. Waar blijven de meermaals aangekondigde concrete voorstellen van sanering de zgn. AWZ niveau 3, die u als onontbeerlijk hebt voorgesteld?

2. Hoe is de AWZ aanpak te verzoenen met de in de toelichting bij uw begroting 1985 aangekondigde onvolledige uitbouw van de zuiveringsstations?
3. Hoeveel jaren zal de planperiode in beslag nemen om een (nog niet vastgelegde) waterkwaliteit in het Vlaamse Gewest te bereiken?
4. Welke concrete verbeteringen van de kwaliteit van welke waterlopen kunt u citeren als realisaties van uw beleid sedert januari 1982. Voor iedere waterloop wens ik te vernemen wat de saneringsmaatregelen inhouden: aanleg van riolering en aansluiting van woningen en gebouwen op deze riolering; aanleg van collectoren en aansluiting van de riolering op de collector; bouw van rioolwaterzuiveringsinstallaties en aansluiting van de collectoren op de rioolwaterzuiveringsinstallaties; langs de ene kant, of met andere woorden saneringen van de „openbare sector” en anderzijds de zuiveringsmaatregelen door de bedrijven genomen, die zelf hun afvalwater behandelen.

Antwoord

In antwoord op zijn vragen kan ik het geachte lid het volgende mededelen.

1. Toen ik op 24 februari 1984 het Algemeen Waterzuiveringsprogramma voorstelde, zegde ik ondermeer: „Het AWP biedt het noodzakelijke en dynamische kader waarbinnen een verantwoord meerjarenprogramma dient te worden opgesteld om de kwaliteit van het oppervlaktewater in Vlaanderen gevoelig te verbeteren”.

Op deze manier wordt een selectief investeringsbeleid nagestreefd, dat optimaal rendeert.

De bij prioriteit te saneren gebieden werden o.a. bepaald in functie van volgende criteria; — hun belang voor de watervoorziening, — de vervuilinggraad in relatie tot de hinder voor de bevolking, — de optimalisatie van de bestaande waterzuiveringsinstallaties.

In het licht van hetgeen voorafgaat zijn reeds 38 AWP III-plannen gerealiseerd en 11 in afwerkingsfase.

2. In het kader van de doelstellingen van het AWP III en in het kader van de gestelde prioriteiten (bv. rendabilisatie) is het duidelijk dat in bepaalde gebieden ook de bouw van waterzuiveringsinstallaties in fases kan gebeuren. Zo kan geopteerd worden voor de constructie in een eerste fase van een fysica-chemische voorzuivering, wanneer deze eenvoudige behandeling voldoende kan schenken in een gegeven situatie.
3. Gezien de nu reeds opgemaakte AWP III een planning toelaten voor een investeringsprogramma tot 1987, kan redelijkerwijze aangenomen worden, dat voor gans het ambtsgebied van de VWZ de AWP III-plannen zullen uitgewerkt zijn binnen de drie jaar.

4. Uit de studieopdracht van het Vlaamse Gewest om de belangrijkste waterlopen biologisch te bemonstren, gestart in 1981 en lopende over een periode van 4 jaar, blijkt duidelijk dat voor de meeste waterlopen een geleidelijke verbetering geconstateerd wordt.

Deze verbeteringen zijn uiteraard mede het gevolg van het gecoördineerd beleid, zoals vooropgesteld in het AWP, gericht op het saneren van de industriële lozingen in de prioritaire gebieden.

Vraag nr. 72
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Provinciale bijdrage werkingskosten waterzuiveringsmaatschappijen — Omslagregeling

In de brochure: „Leefmilieu en Waterbeleid in Vlaanderen”, toelichting bij de begroting 1982 lees ik op p. 17 dat de Provincies, die volgens artikel 22 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, gemachtigd zijn om de bijdragen die zij hoeven te betalen in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen, deze tarieven verhalen op de individuele burgers.

Aangezien zij de vrije keuze hebben ten aanzien van de toepassingsmodaliteiten is het niet denkbeeldig dat iedere provincie zijn eigen heffingssysteem zal ontwikkelen. Er zal worden gestreefd naar een uniform heffingssysteem dat ook voor de bevolking meer rekening zal houden met de werkelijk geloosde vervuiling. Een initiatief daartoe zal genomen worden via de waterzuiveringsmaatschappijen. Totdaar de brochure.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke initiatieven heeft u nu concreet genomen om aan bovenstaand objectief te voldoen?
2. Op welke wijze hebben de onderscheiden provincies hun aandeel in de werkingskosten van de waterzuiveringsmaatschappijen voor de jaren 1983 en 1984 verhaald?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag kan ik het geachte lid volgende gegevens mededelen.

1. Artikel 22 van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, machtigt de provincie om een jaarlijkse bijdrage te heffen teneinde de bijdragen die zij moeten doorstorten aan de waterzuiveringsmaatschappij te vorderen.
2. De maatschappijen richten een betalingsaanvraag aan de respectievelijke provincies. Deze voldoen de bijdragen in 2 stortingen.

De provinciale autonomie maakt dat ieder op zijn manier de bijdragen der bevolking zal vorderen.

J. PEDE
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN BINNEN-
LANDSE AANGELEGENHEDEN EN
RUIMTELIJKE ORDENING

Vraag nr. 2
van 16 december 1985
van de heer L. VAN DEN BOSSCHE

Onbevaarbare waterlopen en buurtwegen opgenomen in goedgekeurde BPA's — Regularisatie

In toepassing van de wet op de stedenbouw en de ruimtelijke ordening, worden er bijzondere plannen van aanleg ontworpen. Samen met deze plannen worden ook onteigenings- en herkavelingsplannen ter goedkeuring aan de bevoegde overheid overgemaakt. In de omschrijving van deze plannen welke soms ontwerpen van nieuwe woonwijken omvatten kunnen zich ook onbevaarbare waterlopen en/of buurtwegen bevinden.

Deze waterlopen en buurtwegen die ressorteren onder een andere wetgeving dan deze van de stedenbouw en ruimtelijke ordening, kunnen gedeeltelijk of volledig uit hoofde van het herverkavelingsplan buiten dienst worden gesteld.

Kan de geachte Gemeenschapsminister mij meedelen of onbevaarbare waterlopen en buurtwegen of delen daarvan, gelegen in een bij koninklijk besluit goedgekeurd Bijzonder Plan van Aanleg, op het ogenblik dat hun bestemming ophoudt te bestaan ipso facto afgeschaft zijn?

Zo niet, welke werkwijze dient gevolgd opdat op beide atlanten — onbevaarbare waterlopen en buurtwegen — de zaken dienen te worden geregulariseerd?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Wat de onbevaarbare waterlopen betreft.

Deze aangelegenheid wordt geregeld door de wet van 28 december 1967 betreffende de onbevaarbare waterlopen. Het herverkavelingsplan biedt geen juridische grond voor het afschaffen van onbevaarbare waterlopen. Wel kan het gebeuren dat de realisatie van een gepland BPA afhankelijk is van een voorafgaande wijziging van een onbevaarbare waterloop.

Wijzigingen aan de tracé's van onbevaarbare waterlopen zijn te beschouwen als „buitengewone werken van wijziging”. Deze werken mogen slechts uitgevoerd worden na machtiging overeenkomstig de bepalingen van artikel 14 van hogervernoemde wet.

Tracégedeelten, welke na uitvoering van de werken niet meer gebruikt worden als waterloop, vallen automatisch in het privaat domein van de wettelijke beheerder, namelijk de gemeente, de provincie of het gewest naargelang de categorie. Deze statuutwijziging dient geregulariseerd te worden via het Bestuur der Domeinen, dat desgevallend kan belast worden met de vervreemding

mits rekening te houden met de bepalingen van artikel 16 van voornoemde wet.

2. Wat de buurtwegen betreft.

Buurtwegen of delen daarvan, gelegen in een bij koninklijk besluit goedgekeurd bijzonder plan van aanleg, zijn op het ogenblik dat hun bestemming ophoudt te bestaan, niet ipso facto afgeschaft.

De in het gemeentelijk plan van aanleg opgenomen vermelding „op te heffen weg” is slechts een bestemming, die voorziet dat deze weg zal opgeheven worden. Het blijft dan ook nodig de procedure van opheffing, zoals voorzien in artikel 28 van de wet van 10 april 1841 op de buurtwegen, gewijzigd bij artikel 2 van de wet van 20 april 1863, toe te passen.

Op de parlementaire vraag nr. 73 van de heer Verbaanderd dd 16 juni 1964 en op mijn vraag nr. 142 dd 25 oktober 1966 werd in dezelfde zin geantwoord.

Vraag nr. 4
van 16 december 1985
van mevrouw N. MAES

Uitbetaling premies herwaarderingsgebieden — Bespoediging

Er blijkt grote vertraging te zijn bij de uitbetaling van premies in de herwaarderingsgebieden. Zo zouden premies die aangevraagd werden in oktober 1984 nog steeds niet uitgekeerd zijn.

Wat is de reden van deze vertraging?

Wanneer mogen de uitbetalingen verwacht worden?

Antwoord

In antwoord op haar vragen mbt de uitbetaling van de renovatiepremie, ingesteld bij het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 tot regeling van de tegemoetkoming van het Vlaamse Gewest voor de uitvoering van stads- of dorpsherwaarderingsoperaties, zoals nadien gewijzigd, kan ik het geachte lid mededelen dat er inderdaad problemen zijn gerezen bij de uitbetaling van een beperkt aantal renovatiepremie's. Hierbij wens ik evenwel de aandacht van het geachte lid te vestigen op het feit dat het door haar geciteerde voorbeeld niet relevant is aangezien er geen rechtstreeks verband is tussen de datum van de aanvraag van de renovatiepremie en de uiteindelijke uitbetaling. Tussen beide data door moeten immers de begunstigde renovatiewerken worden uitgevoerd, eventueel over een periode van vijf jaar. Het is pas via de uitvoering van die werken dat sprake kan zijn van een eventuele uitbetaling. De problemen die zijn gerezen mbt een aantal dossiers in fase van uitbetaling zijn het gevolg van bezwaren die door het Rekenhof werden geopperd naar aanleiding van de voorlegging van deze dossiers voor visum; opmerkingen die in hoofdzaak gebaseerd zijn op een verschillende interpretatie van sommige bepalingen van voormeld besluit en van de omzendbrief die door mijn voorganger in uitvoering van het besluit werd opgemaakt. De meeste van deze dossiers werden in-

middels opgenomen in een geschillenberaadslaging van de Vlaamse Executieve dd. 20 november 1985, zodat de uitbetaling spoedig mag worden verwacht.

Ten einde gelijkaardige problemen in de toekomst zoveel mogelijk te vermijden heb ik aan mijn administratie de opdracht gegeven de toepassingsmodaliteiten van voormeld besluit van de Vlaamse Executieve waar nodig te herwerken. Op langere termijn neem ik mij voor ook het besluit zelf grondig te onderzoeken en eventuele wijzigingen aan te brengen.

Vraag nr. 10
van 6 januari 1986
van de heer J. LECLERCQ

Herbestratings- of wegverbeteringswerken door gemeenten in herwaarderingsgebieden — Verhaalbelasting

Het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 houdende subsidieregeling van stads- en dorps-herwaarderingsoperaties voorziet een toelage van 60% aan welbepaalde rechtspersonen in verband met herbestratings of wegverbeteringswerken, inclusief de aanleg van riolering, dit in het kader van een door de Vlaamse Executieve goedgekeurd herwaarderingsgebied.

In geval de gemeente initiatiefnemer is kan na de uitvoering van de werken ten opzichte van de boordegenaars een verhaalbelasting geïnd worden.

Is de Gemeenschapsminister niet van oordeel dat:

1. de verbetering van de wegeninfrastructuur en de daaruit voortspruitende meerwaarde van de aangrenzende goederen kan leiden tot sociale verdringing, inzonderheid ten opzichte van de huurders aangezien de te betalen verhaalbelasting door de eigenaars kan worden afgewenteld op de huurders;
2. de gemeente, gelet op bovengenoemde vraag, in het belang van de sociale stadsvernieuwing en gezien het subsidiegenot geen verhaalbelasting meer zou mogen innen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid in de eerste plaats mede te delen dat het besluit van de Vlaamse Executieve van 30 maart 1983 houdende subsidieregeling van stads- en dorps-herwaarderingsoperaties geen rechtstreekse impact heeft op de meerwaarde van de aangrenzende goederen voortspruitend uit de verbetering van de wegeninfrastructuur.

Wat punt 1 betreft van uw vraag weze opgemerkt dat de sociale verdringing, inzonderheid ten opzichte van de huurders, als gevolg van de op hen afgewentelde verhaalbelasting afhankelijk is van lokale omstandigheden en raakpunten heeft met het huurbeleid dat een nationale aangelegenheid is.

In verband met punt 2 van uw vraag dient benadrukt dat het gemeentebestuur steeds vrij kan handelen omtrent het heffen van de verhaalbelasting ten laste van de aangelanden. Daarenboven moet een wezen-

lijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het verlenen van een subsidie en anderzijds het heffen van een verhaalbelasting. De betoelaging in casu voor de verbetering van de wegeninfrastructuur, komt ten goede aan alle inwoners van de gemeente terwijl de verhaalbelasting uitsluitend wordt geheven ten laste van de aangelanden omdat zij van een meerwaarde kunnen genieten.

Bijgevolg wordt de verhaalbelasting los gezien van de betoelaging.

T. KELCHTERMANS
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDER-
WIJS EN VORMING

Vraag nr. 1
van 16 december 1985
van mevrouw N. MAES

Illegaal schoolverzuim — Maatregelen en onderzoek

Uit een beleidsnota van de Nederlandse Regering over schoolverzuim in het voortgezet onderwijs, blijkt dat ongeveer 20% van de leerlingen regelmatig tot zeer regelmatig spijbelt — in de binnensteden en oude wijken van de grote steden loopt dit percentage waarschijnlijk op tot rond de 50%. Men schat dat landelijk, per schooldag, ongeveer 1% van de leerlingen in het voortgezet onderwijs ongeoorloofd afwezig is. Het erge van dit regelmatig spijbelen is dat de leerlingen daardoor gevaar lopen niet tijdig toe te komen aan de diploma's die zij later in de maatschappij nodig hebben.

Graag had ik van de Gemeenschapsminister vemen of er reeds een onderzoek werd gedaan naar de situatie in Vlaanderen?

Zo ja, wat zijn de resultaten van dat onderzoek?

Zo neen, meent de Gemeenschapsminister dan niet dat het aangewezen is een dergelijk onderzoek te laten uitvoeren?

Antwoord

Er is mijn diensten geen onderzoek, zoals bedoeld door het geachte lid, bekend. Het ware inderdaad niet onnuttig een dergelijk onderzoek te laten uitvoeren.

Ik zal hiertoe in overleg treden met mijn administratie.

Vraag nr. 2
van 6 januari 1986
van de heer G. BEERDEN

Gebruik portvrijdom Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap door „vzw Jongeren tegen racisme” — Maatregelen

Onlangs ontving ik, portvrij, en in een briefomslag van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, administratie voor onderwijs en permanente vorming, een brief met als inhoud een oproep voor „De fietstocht tegen racisme” en een oproep voor

..coloured-rock”, uitgaande van de „vzw Jongeren tegen racisme”.

Dit kan toch niet, volgens mijn bescheiden mening.

Mag ik van de geachte Minister een antwoord vernemen op de volgende vragen.

1. Is hij op de hoogte van dit misbruik?
2. Hoe was dit mogelijk?
3. Welke schikkingen heeft hij genomen om de initiatiefnemende ambtenaren te sanctioneren?
4. Welke maatregelen heeft hij getroffen om dit in de toekomst te verhinderen?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid volgend antwoord te verstrekken in verband met het gebruik van briefomslagen en van portvrijdom door privé-organisaties lastens het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De logistieke diensten bij de Algemene Administratieve Diensten verschaffen uitsluitend briefpapier en briefomslagen met het insigne en de hoofding van de Vlaamse Gemeenschap aan de verschillende administraties op verantwoorde aanvraag van de onderscheidene leidende ambtenaren.

Deze briefomslagen en briefpapier worden gedrukt door de eigen drukkerij van het departement met vermelding van het adres van de administraties of van de betrokken buitendienst.

Het gebruik van portvrijdom is afgeschaft, maar werd vervangen door de reglementaire procedure uitgesteld vergoeding (U.V.).

Dit impliceert de terugbetaling van de verzendingskosten aan de Posterijen door de Vlaamse Gemeenschap.

Privé-organisaties of vzw's kunnen hun drukwerken niet verzenden gebruikmakend én van de briefomslagen van de Vlaamse Gemeenschap, én van de gangbare regeling van de U.V. (uitgestelde vergoeding).

Betreffende de door het geachte lid aangehaalde feiten nl. de verzending van drukwerken onder officiële briefomslagen door de „vzw Jongeren tegen racisme” moet ik mededelen dat de problematiek meer genuanceerd is. Het is namelijk zo dat de Vlaamse Executieve in 1983 beslist heeft te participeren aan een UNO-beslissing, door 1985 uit te roepen tot het „Internationaal Jaar van de Jeugd” (IJJ).

In navolging van vorige Vlaamse Regeringen die b.v. een „Jaar van de Vrouw”, het „Jaar van het Dorp” en het „Jaar van het Kind” uitriepen, besliste ook de Vlaamse Executieve de nodige steun aan het IJJ te verlenen. en bij besluit van de Vlaamse Executieve dd. 29.2.1984 werd een officiële Stuurgroep van het IJJ opgericht. Hierin hadden naast de afgevaardigde van de jeugdsector, ook alle leden van de Vlaamse Executieve hun vertegenwoordigers.

Tijdens de vele vergaderingen die deze Stuurgroep — onder het voorzitterschap van de vertegenwoordiger van de Gemeenschapsminister van Cultuur — hield, in de loop van 1984, werd beslist in 1985 een hele reeks activiteiten op te zetten.

Om de voorbereiding, uitvoering en opvolging van deze te kunnen verzekeren, werd een vast secretariaat opgericht, alsmede een reeks werkgroepen die actief waren rond welbepaalde thema's.

In samenspraak met de betrokken Gemeenschapsministers, werd overeengekomen dat de „Dienst Jeugdwerk” en het secretariaat van de „Jeugdraad van de Vlaamse Gemeenschap” logistieke steun zouden verlenen.

In dit kader geschieden alle verzendingen zowel voor de Stuurgroep, als van het Dagelijks Secretariaat, als voor de Werkgroepen via de verzendingsdienst van de Administratie van de Vlaamse Gemeenschap. Hetzelfde gebeurde o.m. voor de werkgroep „Jonge Migranten”, die in de loop van 1985 de acties van de vereniging „Jongeren tegen racisme” (thans „vzw Jongeren tegen racisme”) ondersteunde en begeleidde.

De aangehaalde feiten gebeurden in de lijn van een bestaande traditie en in het kader van een officieel uitgeroepen „Jaar van de Jeugd”.

Inmiddels werd het „Internationaal Jaar van de Jeugd” op 27 december 1985 afgesloten.

Achteraf is echter gebleken dat op één punt een vermenging is ontstaan tussen een werkgroep en een privé-vereniging. Er zal voortaan door de Administratie strikt op toegekeken worden dat in de toekomst, wanneer nog dergelijke nieuwe initiatieven zouden genomen worden, meer duidelijke afspraken worden gemaakt.

Vraag nr. 3
van 14 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Onderwijs op afstand — Regionalisering

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve onder § 6 „onderwijs- en wetenschapsbeleid” lees ik het volgende :

„De dienst Schriftelijk onderwijs en audio-visuele dienst zullen met elkaar verbonden en omgebouwd worden tot een modern systeem van onderwijs op afstand. De verschillende filosofische strekkingen en pedagogische richtingen zullen hierbij betrokken worden.”

Meent de geachte Minister niet dat:

1. om tot een vlugge verwezenlijking van deze mooie intenties te komen de diensten materieel zo vlug mogelijk zouden dienen overgeheveld te worden naar de gemeenschappen?
2. Er zo vlug mogelijk zou moeten overgegaan worden tot het indienen van een ontwerp van decreet betreffende het onderwijs op afstand?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat ik de mening ben toegedaan dat het inderdaad nodig is, de door het geachte lid geciteerde diensten integraal over te hevelen naar de

Vlaamse Gemeenschap. Voor de Dienst Schriftelijk Onderwijs is dit overigens reeds gebeurd.

Wat punt 2 van zijn vraag betreft, zal zo nodig en na een grondige voorbereiding, een ontwerp voor decreet betreffende het onderwijs op afstand worden ingediend.

Vraag nr. 5
van 14 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Begrip „Open Hoger Onderwijs” in Regeerakkoord Vlaamse Executieve — Interpretatie

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve, onder § 6 „onderwijs- en wetenschapsbeleid” lees ik het volgende :

„Het Open Hoger Onderwijs kan een aangepaste mogelijkheid bieden tot zowel tweedekansonderwijs als om- en bijscholing. Op basis van het advies van een bijzondere werkgroep zal nagegaan worden hoe een initiatief op dit vlak kan uitgebouwd worden en in welke mate daartoe dient en kan samengewerkt worden met gelijk kaardige buitenlandse instellingen.”

Mijnheer de Minister, betekent het gebruik van het begrip „hoger onderwijs” in de Regeringsverklaring dat men het idee van de Open Universiteit loslaat?

Moet men deze zin samenlezen met de bedoeling tot invoering van een numerus clausus die ingebakken ligt in het nationaal Regeerakkoord?

Meent u niet dat deze initiatieven moeten opgenomen worden mits er rekening gehouden wordt met de standpunten van de VLIR?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid het volgende mede te delen.

1. Met het opnemen van het begrip „Open Hoger Onderwijs”, wordt de idee van de open universiteit niet verlaten, maar wordt integendeel de mogelijkheid geschapen tot verruiming toe naar het ganse hoger onderwijs.
2. De door het geachte lid aangehaalde passus staat in geen enkele relatie tot het nationaal Regeerprogramma, noch tot de interpretatie die het geachte lid daaraan geeft.
3. Bij initiatieven omtrent het open hoger onderwijs zal inderdaad dienen rekening gehouden te worden met de standpunten van de Vlaamse Interuniversitaire Raad.

Vraag nr. 6
van 14 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Deeltijds leren — Standpunt Vlaamse Executieve

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve, onder § 6 „onderwijs- en wetenschapsbeleid” lees ik het volgende :

„Het deeltijds leren moet geschieden via de verschillende vormingsorganisaties en -instanties, in samenwerking met het onderwijs. Er dient derhalve een rechtszekere en aangepaste subsidieregeling uitgewerkt voor deze vormingsorganisatie en een evaluatie- en inspectiesysteem opgericht.”

Mag ik de geachte Minister opmerkzaam maken op het feit dat niets doet vermoeden dat het alternerend karakter tussen arbeid en vorming in dit deeltijdse leren zal gegarandeerd worden. Welke maatregelen worden er voorzien om aan deze vereiste te voldoen?

Acht de Minister het niet opportuun om alle vormingsinitiatieven bij decreet een minimumgarantie inzake algemene vorming op te leggen?

Antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat men in het deeltijds onderwijs streeft naar een zo optimaal mogelijke opleidingssituatie, door de mogelijke koppeling van deeltijds leren aan een deeltijdse vorm van tewerkstelling.

Het is inderdaad de bedoeling dat deeltijds leren wordt aangevuld met deeltijds werk.

Er zijn echter geen maatregelen voorzien die deze combinatie garanderen.

Ik neem mij echter voor te werken aan de verdere uitbouw van het deeltijds leren, en zal, na overleg met de nationale Regering, onderzoeken op welke wijze arbeidsplaatsen voor dit specifieke publiek kunnen geschapen worden.

Voor wat betreft het tweede deel van zijn vraag wil ik het geachte lid verwijzen naar de wet betreffende de leerplicht van 29 juni 1983, art. 1. § 2 en art. 2.

P. DEPREZ
GEMEENSCHAPSMINISTER VAN EXTERNE
BETREKKINGEN

Vraag nr. 2
van 6 januari 1986
van de heer G. BEERDEN

Ruilverkavelingscomités — Afvaardiging nationale ministeries

Naar ik verneem zou door een beslissing van de Vlaamse Executieve beslist zijn dat in de ruilverkavelingscomités geen ambtenaren meer mogen zetelen uit de administratie van nationale ministeries. Dit lijkt mij totaal onlogisch, gezien de waardevolle technische inbreng van deze mensen. vanuit hun ervaring in deze diensten.

Gaarne vernam ik van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is dit juist, en zo ja, op welke gronden, criteria of wetten en decreten steunt deze beslissing?
2. Hoe kan de inbreng van deze bevoegde technici nu gegarandeerd worden?
3. Hoe worden de comités dan nu samengesteld? Door wie en op grond van wat?

4. Is de kwaliteit en het zo nodige evenwicht om tot een aanvaardbare besluitvorming te komen in de comités gegarandeerd?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid ter kennis te brengen dat de samenstelling van de ruilverkavelingscomités geregeld wordt door de bepalingen van artikel 65 van de wet van 11 augustus 1978 tot aanvulling van de wet van 22 juli 1970 op de ruilverkaveling van **landeigendommen** uit kracht van de wet met bijzondere bepalingen eigen aan het Vlaamse Gewest.

Gelet evenwel op de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is het evident dat ieder lid dient voorgedragen te worden door de respectieve Gemeenschapsminister, rekening houdend met de bepalingen van het besluit van de Vlaamse Executieve van 11 december 1985 tot bepaling van de bevoegdheden van de leden van de Vlaamse Executieve. De respectieve voordrachten dienen thans als volgt te gebeuren.

1. Door de Gemeenschapsminister van Externe Betrekkingen :
 - de voorzitter;
 - één lid (vroeger op voordracht van de Minister van Landbouw);
 - één lid op voorstel van de Gouverneur;
 - vier leden op voorstel van de Provinciale Landbouwkamer (te kiezen uit een dubbele lijst).
2. Door de Gemeenschapsminister van Financiën en Begroting :
 - één lid (vroeger op voordracht van de Minister van Financiën).
3. Door de Gemeenschapsminister van Binnenlandse Aangelegenheden en Ruimtelijke Ordening :
 - één lid (vroeger op voordracht van de Minister, tot wiens bevoegdheid de ruimtelijke ordening behoort).
4. Door de Gemeenschapsminister van Cultuur:
 - één lid (vroeger op voordracht van de Minister die de landschapszorg in zijn bevoegdheid heeft).
5. Door de Gemeenschapsminister van Volksgezondheid en Leefmilieu :
 - één lid (vroeger op voordracht van de Minister die het natuurbehoud in zijn bevoegdheid heeft).

Aangezien de ruilverkavelingscomités een eigen rechtspersoonlijkheid hebben, onderscheiden van deze van het Vlaamse Gewest, zijn de leden van de comités geen afgevaardigden noch vertegenwoordigers van de betrokken Gemeenschapsminister, noch van de Vlaamse Executieve. Bijgevolg is het mogelijk de ter zake gespecialiseerde technische ambtenaren te benoemen tot lid van de ruilverkavelingscomités overeenkomstig de inzichten van de wetgever.

Vraag nr. 7 van 8 januari 1986 van de heer A. DE BEUL

Watermolen te Rotselaar — Bouwen van een sluis

Op vraag nr. 97 van 12 maart 1985 antwoordde de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud dat de studie van het dossier nog niet ver genoeg gevorderd was om zich al uit te spreken over de kostprijs en de aanbestedingsdatum van de werken.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat is de huidige stand van dit dossier?
Welke raming van de werken wordt vooropgesteld?
2. Houdt het bouwen van deze sluis ook **rechttrekkingen**, verbredingen en verdiepingen in? Zo ja, welke delen worden voor rechtstrekking, verbreding en verdieping voorzien?
3. Welke taakverdeling gebeurde er tussen de besturen voor Landinrichting en voor Monumenten en Landschappen? Welke financiële verdeling gebeurde er?

Antwoord

1. Ik heb de eer het geachte lid te melden dat mijn achtbare voorganger, de Gemeenschapsminister van Ruimtelijke Ordening, Landinrichting en Natuurbehoud, het voorontwerp betreffende het bouwen van een automatisch werkende **stuwinstallatie** op de **hoofdarm** van de Dijle ter hoogte van de watermolen te Rotselaar op 2 december 1985 goedkeurde. Op 22 januari 1986 werd dan ook opdracht gegeven aan de ontwerper om het ontwerp van deze werken op te maken. De kostprijs van de werken zal slechts bekend zijn als dit ontwerp opgesteld is.
2. Uit de bijkomende opmetingen uitgevoerd door een gespecialiseerd studiebureau is gebleken dat de boven vermelde waterbeheersingswerken dienen gepaard te gaan met aanpassingswerken aan de waterloop zelf. Deze aanpassingswerken beperken zich in hoofdzaak tot een eenzijdige verbreding van de Dijle over een lengte van ongeveer 300 m, gelokaliseerd afwaarts van de weg van Rotselaar naar Wijgmaal, en tot het realiseren van een eenvormig lengteprofiel.
3. Rekening houdende met de specifieke bevoegdheden en opdrachten van de Besturen voor Landinrichting en voor Monumenten- en Landschapszorg van de Administratie voor Ruimtelijke Ordening en Leefmilieu werd de volgende taakverdeling vastgesteld: de onder punten 1 en 2 vermelde waterbeheersingswerken worden voorzien door de Dienst Landbouw van het eerstgenoemde bestuur; de restauratiewerken aan de watermolen en omgeving door het laatstgenoemde bestuur. De uitgaven verbonden aan de studie van en de uitvoering van deze werken worden eveneens gedragen door de respectieve begrotingsartikels. De werken zelf worden uitgevoerd door de Algemene Technische Diensten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 1
van 16 december 1985
van de heer M. VANDENHOVE

Recreatiesportbonden voor minder-validen — Selectiecriteria propagandatoelagen

Met het schrijven van 18 april 1985 werd de vzw Vlaamse Federatie voor Gehandicaptensport ervan in kennis gesteld niet in aanmerking te komen voor propagandatoelagen 1985.

Wegens het ontbreken van redenen voor dat weigerend standpunt omdat gelijkwaardige sportorganisaties wel toezegging kregen, veroorloof ik mij dienaangaande enkele vragen te stellen.

1. Welke normen gelden voor het toekennen van propagandatoelagen met betrekking tot de erkende recreatiesportbonden voor minder-validen?

Wordt geselecteerd volgens de aard van de manifestatie, het niveau van de manifestatie, de handicap van de deelnemers, het aantal deelnemers, enz. ?

2. Waarin verschillen de gesubsidieerde manifestaties van NFSOG-SLOBO met deze van PSYLOS - VFSG - NASSO - MIVA?
3. Volgens welke criteria wordt de volgorde van bespreking binnen de commissie bepaald?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

- 1 en 2. Propagandatoelagen voor sportmanifestaties van sportbonden en -clubs worden toegekend op basis van het Koninklijk Besluit van 28/4/65. (Koninklijk Besluit van 28 april 1965 tot regeling van de toekenning van de toelagen voor de activiteiten die de propaganda ten gunste van de Lichamelijke Opvoeding en sport dienen).

Daarin worden volgende activiteiten vermeld die kunnen gesubsidieerd worden: (art. 1)

1. op nationaal plan :
 - a. de inrichting van massa-demonstraties;
 - b. de inrichting van vulgarisatieproeven;
 - c. de inrichting van herdenkingsmanifestaties;
 - d. de inrichting van stages, voordrachten, congressen, studiedagen, tentoonstellingen;
 - e. het uitgeven van boeken, brochures, tijdschriften ;
 - f. het vervaardigen van films, speelplaten, borden met wetenschappelijk of didactisch karakter;
 - g. de voorbereiding van vertegenwoordigende ploegen ;

- h. de inrichting van sportvacantiecentra;
 - i. de inrichting van bijzonder kostelijke trainingen.
2. op internationaal plan:
 - a. de deelneming aan internationale manifestaties, zoals Olympische Spelen, lingspelen, jamborees, van nationale afvaardigingen die het prestige van België kunnen verhogen;
 - b. het zenden naar het buitenland van atleten, die de Belgische Sport kunnen dienen;
 - c. de vertegenwoordiging van België op voordrachten, congressen, studiedagen, tentoonstellingen ;
 - d. de inrichting van manifestaties met internationaal karakter.

Vaste criteria van toekenning worden in dit KB echter niet vermeld. De commissie ad hoc houdt dan ook in de eerste plaats rekening met de beschikbare kredieten — die zeer gering zijn —, met de belangrijkheid van de manifestatie, het niveau ervan, het aantal binnen- en buitenlandse deelnemers, de uitstraling ervan, de uitgaven en de mate waarin de organisatoren zelf voor inkomsten zorgden. Deze toelagen worden steeds op basis van het deficit verleend.

Daarbij wordt er naar gestreefd alle bonden voor gehandicaptensport, hetzij competitie-, hetzij recreatiesport, minder streng te beoordelen dan de andere en zoveel mogelijk aan te moedigen, inzoverre dit met het beperkte budget haalbaar is.

3. De volgorde van bespreking in de commissie gebeurt logischerwijze volgens de administratieve rangschikking der bonden en heeft geen enkele impact op het al of niet toekennen van subsidies.

Vraag nr. 2
van 16 december 1985
van de heer P. PEETERS

Kampmaterieel voor jeugdbewegingen — Tekort

In 1983 moest het Bestuur voor Jeugdvorming 180 aanvragen (14%) van jeugdbewegingen voor het ontleenen van kampmaterieel voor zomerkampen weigeren bij gebrek aan materieel.

In 1984 werden 162 aanvragen geweigerd.

Het dient niet gezegd dat deze weigeringen voor de meeste jeugdbewegingen tot onoverkomelijke moeilijkheden leidden.

In het verleden bestond er een afspraak met het Ministerie van Landsverdediging waardoor deze zomerperiodetekorten werden opgevuld met legermaterieel.

Interne reorganisaties en kredietbeperkingen bij het Ministerie van Landsverdediging hadden echter tot gevolg dat deze handige regeling definitief werd afgebouwd, ondanks herhaalde (vruchteloze) pogingen van het BVJ om met deze afspraken opnieuw te starten.

Nochtans is dit een zeer goede en goedkope oplossing, daar hierdoor jaarlijks tientallen miljoenen zouden kunnen worden bespaard op de aankoop van dit materieel dat slechts gedurende een kleine twee maanden gebruikt wordt en toch beschikbaar is bij het leger.

Eventueel zou er door het BJV zelfs een vergoeding voor het gebruik gedurende de zomermaanden aan het Ministerie van Landsverdediging kunnen betaald worden.

Zou de geachte Minister kunnen mededelen of er geen mogelijkheid bestaat om tot nieuwe afspraken te komen met het Ministerie van Landsverdediging voor het gebruik van kampmaterieel gedurende de maanden juli en augustus?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid, kan ik het volgende mededelen.

De Dienst Jeugdwerk (voorheen Bestuur voor Jeugdvorming) moest in 1984 van de 1.884 ontvangen aanvragen voor ontlening van kampeermateriaal er 162 weigeren.

In vergelijking met 1983 betekent dit een stijging van 19 % toezeggingen.

Bij het begin van de zeventiger jaren kon de uitleendienst voor een beperkte logistieke ondersteuning een beroep doen op het Ministerie van Landsverdediging.

De ter beschikking gestelde tenten waren evenwel van zeer uiteenlopende types en veelal in slechte staat zodat de jeugdverenigingen het moeilijk hadden van dit materiaal een optimaal gebruik te maken.

Aangezien daarenboven het vervoer volledig ten laste viel van de ontleners betekende deze formule geen echte oplossing om het tekort aan kampeermateriaal op te vangen.

Na de beslissing van het Ministerie van Landsverdediging om deze hulpverlening stelselmatig te ontmantelen, werd er door de Dienst Jeugdwerk gestreefd om via een doorgedreven financiële inspanning, de eigen voorraad tenten uit te breiden.

De Dienst wist aldus na verloop van enkele jaren het aantal weigeringen ongeveer tot de helft terug te brengen.

Budgettaire moeilijkheden hebben de jongste jaren echter belet deze trend verder te zetten.

Het ligt echter in de bedoeling van de Dienst Jeugdwerk om, van zodra er wat meer financiële ruimte komt, de serviceverlening terug te optimaliseren.

De ervaring heeft geleerd dat dit de beste oplossing is. Het Vlaamse Jeugdwerk staat hier ook achter en verkiest veruit de huidige regeling boven een hernieuwde aanvraag bij het Ministerie van Landsverdediging.

Tenslotte moet ik er ook op wijzen dat het kampeermateriaal niet uitsluitend gebruikt wordt door jeugdorganisaties gedurende de zomerperiode.

Van 15 maart tot 15 november staan de tenten eveneens ter beschikking van het Jeugdwerk, de socio-culturele verenigingen en de openbare besturen.

Zo maakten in 1984, naast de 1.063 jeugdkampen, niet minder dan 659 andere groeperingen gebruik van dit materiaal buiten de maanden juli en augustus.

Vraag nr. 5 van 16 december 1985 van de heer J. VALKENIERS

BLOSO Rijkssportcentrum te Sint-Ulriks-Kapelle — Herstellingswerken toegangsweg

De weg die naar het BLOSO Rijkssportcentrum te Sint-Ulriks-Kapelle - Dilbeek leidt, bevindt zich in een zeer slechte toestand.

Deze weg die vanuit Bekkerzeel-Asse komt, ligt hoofdzakelijk op het grondgebied van de gemeente Asse en deze gemeente schijnt niet bereid iets te doen aan het herstel of het onderhoud van deze weg.

Is het niet mogelijk dat het Ministerie deze weg zelf in orde stelt vermits hij hoofdzakelijk gebruikt wordt voor het Rijkssportcentrum.

Antwoord

De weg die naar het BLOSO-sportcentrum Sint-Ulriks-Kapelle - Dilbeek leidt, bevindt zich inderdaad in een zeer slechte toestand.

Ik wens het geachte lid evenwel mede te delen dat het BLOSO niet de enige gebruiker is van deze weg.

Daar de Vlaamse Gemeenschap geen eigenaar is van deze weg kan mijn Administratie niet instaan voor de aangehaalde herstellingswerken en werd dan ook niet voorzien op het fysisch programma.

Ik heb opdracht gegeven aan mijn Administratie om bij de gemeente te blijven aandringen om een spoedige oplossing te geven voor het herstellen en onderhouden van deze openbare weg.

Vraag nr. 10 van 6 januari 1986 van de heer M. DESUTTER

Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme — Werking

Het is algemeen bekend dat de Belgen en uiteraard ook de Vlamingen heel veel vergaderen, commissies, werkgroepen, comités en andere bestuursraden oprichten. Het aantal effectieve beslissingen is evenwel in vele gevallen omgekeerd evenredig met het aantal vergaderingen.

Graag vernam ik hoeveel maal de Raad van Bestuur van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme reeds is bijegekomen sedert de oprichting, welke concrete punten er reeds beslist werden en welke er reeds een uitvoering kenden.

Antwoord

Ik heb de eer U de volgende gegevens mede te delen.

De Raad van Beheer van het VCGT werd geïnstalleerd op 10.9.1985 en kwam bijeen op 25 september, 9 oktober, 27 november en 18 december 1985.

De begrotingsvoorstellen die moeten dienen voor de dotatie 1986 werden besproken en mij voorgelegd.

Een ontwerp van personeelsformatie werd besproken en aan mij voorgelegd.

Een beleidsnota en een huishoudelijk reglement werd voorbereid en zullen mij binnenkort worden voorgelegd ter goedkeuring.

De lopende zaken worden afgehandeld.

Vraag nr. 11
van 6 januari 1986
van de heer M. DESUTTER

Technisch Comité van Steden, Gemeenten en VVV's van de Vlaamse Adviesraad voor Toerisme — Samenstelling

Bij de samenstelling van hogergenoemd comité wordt vastgesteld dat één stad vertegenwoordigd is uit de provincie Brabant, twee uit Oost-Vlaanderen, drie uit de provincie Antwerpen, vier uit West-Vlaanderen en vijf uit Limburg.

Graag vernam ik waarop deze verdeling is gestuurd.

Vermits enerzijds de kust meer dan de helft van de toeristische overnachtingen in het Vlaamse land voor zijn rekening neemt en anderzijds er geen enkele kustgemeente deel uitmaakt van het Technisch Comité, kan wellicht verondersteld worden dat een afzonderlijk Technisch Comité voor de Kuststreek zal gecreëerd worden.

Stroken deze geruchten met de waarheid?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat de gegevens waarover hij beschikt niet juist zijn.

Eerst en vooral wens ik het geachte lid erop te wijzen dat de leden van het Technisch Comité gekozen werden omwille van hun toeristische functie in de stad, gemeente of VVV en niet omwille van hun woonplaats in een bepaalde provincie. Een indeling van de leden per provincie dient dan ook in deze context bekeken te worden.

De werkelijke indeling van de vertegenwoordigers van het Technisch Comité van de steden, gemeenten en VVV's per provincie ziet eruit als volgt:

- Antwerpen 3
- Brabant 2
- Limburg 4
- Oost-Vlaanderen 2
- West-Vlaanderen 4

De aanduiding van deze vertegenwoordigers is een initiatief van de vorige Vlaamse Executieve.

De selectie van de voorgedragen kandidaten gebeurde als volgt.

Het curriculum vitae van de kandidaten werd onderzocht. Er werd advies gevraagd aan de Raad van Bestuur van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme. Er werd rekening gehouden met de verdeling van de steden, gemeenten en VVV's over gans Vlaanderen.

Verder hield men rekening met de toepassing van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, en met de bemerkingen van de leden van de Vlaamse Executieve tijdens de vergadering van 6 november 1985.

Er komt geen Technisch Comité van de kustgemeenten.

Ik stel vast dat de kustgemeenten wel vertegenwoordigd zijn in de Raad van Bestuur van het VCGT en in het Technisch Comité van de toeristische federaties. De toeristische dienst van de stad Veurne is lid van de Intercommunale van de Belgische Westkust. Bovendien is de voorzitter van de Raad van Bestuur van het VCGT afkomstig van de kust.

De kustgemeenten beschikken dus wel degelijk over de nodige kanalen om hun wensen naar het beleid toe kenbaar te maken.

Vraag nr. 12
van 6 januari 1986
van de heer M. DESUTTER

Reisbureaus — Aantal

Graag vernam ik hoeveel reisbureaus uitgebaat worden door de volgende verenigingen en/of hun leden: BBR, BBL Travel, VAB VTB, VBR, BAAB, FBA.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

Op 1.1.1986 beschikten in de Vlaamse Gemeenschap volgend aantal reisbureaus over een vergunning.

	Hoofdkantoor	Bijkantoor	Totaal
Cat. A	327	304	631
Cat. B	47	8	55
Cat. C	149	5	154
	523	317	840

Elk reisbureau is vrij om zich aan te sluiten bij geen enkele, één of meer beroepsverenigingen die de belangen van de reisbureausector verdedigen.

Op basis van de bestaande wetgeving is het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme niet gemachtigd om deze persoonlijke gegevens bij elk reisbureau op te vragen.

Vraag nr. 13
van 6 januari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toeristisch belang van steden en gemeenten — Aantal overnachtingen 1984

Graag vernam ik hoeveel toeristische overnachtingen er in Vlaanderen genoteerd werden in het jaar 1984.

Tevens vernam ik graag voor hiernavolgende steden en gemeenten het aantal te huur gestelde appartementen en villa's, het aantal beschikbare hotelkamers en het aantal in 1984 genoteerde overnachtingen : Lommel, Blankenberge, Brugge, Halle, Aarschot, Gent, Antwerpen, Zonhoven, Brussel, Heusden-Zolder, Oostende, Lier, Sint-Martens-Voeren en Mechelen.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

In 1984 bedroeg het totale aantal overnachtingen (NIS-statistiek) in Vlaanderen : 22.163.000; in Brussel : 2.478.000.

Het aantal te huur gestelde appartementen en villa's is niet bekend. De statistieken van de overnachtingen worden niet per gemeente meegedeeld door het NIS. De onderstaande cijfers zijn ons meegedeeld door de gemeentebesturen.

	Aantal hotelkamers	Aantal overnachtingen 1984 (allelogiesvormen)
Lommel	70	108.666
Blankenberge	2.236	1.027.607
Brugge	1.188	440.012
Halle	13	n.b.
Aarschot		n.b.
Gent	500	234.775
Antwerpen	1.983	830.195
Zonhoven		n.b.
Brussel	7.532	2.478.000
Heusden-Zolder	88	3.444
Oostende	2.418	765.124
Lier	10	2.034
St.-Martens-Voeren	9	n.b.
Mechelen	83	20.461

Vraag nr. 14
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme — Samenstelling Raad van Beheer

De benoeming van de Voorzitter en de leden van de Raad van Beheer van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme wordt met name door de Vereniging Vlaamse Reisbureaus scherp bekritiseerd.

Het verwijt bestaat voornamelijk hierin dat personen worden benoemd die deze instelling steeds vijandig gezind zijn geweest en dat voorbij wordt gegaan aan

een beroepsvereniging die zich steeds heeft ingezet voor de regionalisering van het toerisme. Ten slotte wordt gesteld dat deze benoemingen slechts door politieke motieven zijn ingegeven.

Graag kende ik in dit verband het standpunt van de Minister.

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat de leden en de Voorzitter van de Raad van Bestuur van het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme werden benoemd bij besluit van de Vlaamse Executieve van 24 juli 1985.

Ik stel vast dat elk bestuurslid over de nodige beroepservaring beschikt en een belangrijke functie vervult bij een toeristische organisatie, **beroepsvereniging** of bedrijf.

Over concrete aanwijzingen nopens het door het geachte lid geopperde verwijt, beschik ik dan ook niet.

Vraag nr. 15
van 8 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Kasteel van Gaasbeek — Personeelsbestand en restauratiewerken

Het Kasteel van Gaasbeek, één der grootste culturele polen van het Pajottenland, bestaat dit jaar 750 jaar. Echter een tekort aan personeel en middelen verhindert een verdere uitstraling van het kasteel.

Zo zit men er reeds twee jaar zonder bibliothecaris, en een werkloze **licentiate** geschiedenis die het werk wou doen tegen stempelgeld werd door het Ministerie geweigerd.

Verder is er geen administratieve kracht, zodat de conservator zich met personeelsadministratie en boekhouding moet bezighouden.

Ook uitwendig is het kasteel aan restauratie toe. De kantelen brokkelen af en de toren vertoont ouderdomsverschijnselen. De conservator vroeg zich in dit verband af of er eerst instortingen moesten zijn voor het Ministerie zou reageren.

Graag vernam ik wat de Minister op korte termijn zal doen om het jubileum op een fatsoenlijke manier te laten verlopen en wat op langere termijn zal geschieden om dit onvervangbaar cultureel erfgoed ongeschonden te bewaren?

Wat kan er verder gedaan worden om een inventaris van het archief, die voor de laatste keer werd opgesteld in 1887, te laten opstellen op een moderne en aan de noden van de hedendaagse geschiedschrijving aangepaste wijze?

Antwoord

Het Kasteel van Gaasbeek met het bijhorend Domein heeft door allerlei personeelwisselingen inderdaad moeilijke maanden gekend.

Ik wens het geachte lid evenwel gerust te stellen inzake zijn bezorgdheid tov dit belangrijk centrum van de Vlaamse Gemeenschap. Een beheerder-secretaris werd dezer dagen, na afloop van de lange promotie-procedure, benoemd. Begin februari neemt hij zijn functie op.

Bovendien is de procedure tot de indiensttreding van drie arbeiders reeds geruime tijd ingesteld zodat ik een spoedige regeling voorzie. De vraag naar drie kunsthistorici om het noodzakelijke archiefonderzoek te doen, werd eveneens ingeleid bij de Algemene Administratieve Diensten van de Vlaamse Gemeenschap.

Wat de gebouwen zelf betreft vraag ik een verslag bij de bevoegde Technische Diensten ten einde de restauratiewerken te Gaasbeek te kunnen evalueren.

Vraag nr. 16
van 8 januari 1986
van de heer M. DESUTTER

Toerisme in Vlaanderen — Aantal overnachtingen en werking VCGT

In Nederland worden jaarlijks rond de 70.000.000 overnachtingen geregistreerd in toeristische logies-verblijven. Hiervan zijn er ongeveer 13.000.000 buitenlanders. West-Duitsland, Groot-Brittannië en de Verenigde Staten nemen 80% van deze overnachtingen voor hun rekening.

Wat de dagtochten betreft, komt 95% voor rekening van Westduitsers en Belgen. De totale toeristische bestedingen van buitenlanders in Nederland bedroeg ongeveer 50 miljard BF.

Het is mij niet bekend welke de weerslag is op de tewerkstelling, doch feit is dat ons land met hetzelfde klimaat en Brussel, als Europese hoofdstad, in staat moet zijn om dezelfde cijfers te behalen.

Het Nederlands bureau voor toerisme streeft sedert jaren naar samenwerking met derden, niet alleen vanuit het oogpunt der dienstverlening, maar vooral om zijn financiële middelen te verhogen. Hiervoor werd een strategisch plan voor de periode '85-'89 uitgewerkt, daar alleen „jarenlange planmatige aanpak vruchten kan afwerpen”.

Graag kreeg ik een antwoord op volgende vragen.

1. Hoeveel overnachtingen worden er jaarlijks in Vlaanderen geregistreerd en hoeveel buitenlanders zijn hierbij betrokken?
2. Hoeveel uit respectievelijk West-Duitsland, Groot-Brittannië, Verenigde Staten en Nederland?
3. Hoeveel dagtochten worden er genoteerd?
4. Hoeveel uit West-Duitsland, Nederland, Frankrijk en Groot-Brittannië?
5. Heeft het Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme een „strategisch plan '85-'89”?
6. Welke inkomsten heeft het VCGT ingevolge samenwerking met derden?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid de volgende gegevens mede te delen.

1. Aantal overnachtingen

In Vlaanderen	22.163.000	waarvan buitenlanders	5.550.000 (25%)
In Brussel	2.478.000	waarvan buitenlanders	2.352.000 (95%)
In België	30.688.000	waarvan buitenlanders	9.347.000 (30%)

2. Overnachtingen

	W.-Duitsland	Gr.-Brit.	Ver. Staten	Nederland
In Vlaanderen	1.055.000	784.000	201.000	2.142.000
In Brussel	223.000	338.000	437.000	140.000
In België	1.407.000	1.257.000	741.000	3.078.000

3. en 4. Dagtochten worden niet geregistreerd.

5. Het VCGT heeft een nota „Toeristisch Beleid” uitgewerkt op basis waarvan thans een marketingplan voor de eerstvolgende jaren zal worden opgesteld.

6. Het VCGT is pas als parastatale organisatie van start gegaan. Op de door de Raad van Bestuur goedgekeurde begroting worden de inkomsten door samenwerking met derden op 9.000.000 fr. geschat.

Vraag nr. 19
van 9 januari 1986
van de heer A. DIEGENANT

vzw Poëziecentrum te Gent — Subsidieregeling en werking

Via de persmedia verneem ik dat het poëziecentrum te Gent verhuist en een nieuwe start neemt in de Hoornstraat en dat de subsidieregeling tot en met 1987 in orde is.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Kan de Minister mededelen hoeveel de subsidie bedraagt die in 1985 aan dit poëziecentrum wordt toegekend?
2. Of er inderdaad toezeggingen zijn tot 1987?
3. Of er hiervoor een eensluidend advies bestaat van de Commissie Letteren voor deze subsidies?
4. Of, ten slotte, hij de nodige waarborgen heeft voor een pluralistisch en open beheer van dit centrum?

Antwoord

1. De subsidie voor het Poëziecentrum Gent bedroeg 2,5 miljoen BF in 1985, gesplitst in een voorschot van 1.875.000 BF en een saldo van 625.000 BF na voorlegging van de exploitatierekeningen.
2. Er zijn geen toezeggingen gedaan voor 1986 en volgende jaren. Na de toekenning van een eerste subsidie in 1985 zullen de realisaties van het Poëziecentrum geëvalueerd worden met oog op een eventuele verdere subsidiëring.

3. De Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandse Letterkunde in België bracht in haar zitting van 16 april 1985 advies uit over het Poëziecentrum. Het advies van bovenvermelde commissie was volkomen gunstig.
4. Het Poëziecentrum heeft als structuur een VZW gekozen, en stelt zich volledig open voor alle belangstellenden voor Poëzie.

De controle op de aanwending van de subsidie gebeurt door de inspecteur van de dienst Letteren en Dramatische Kunsten van het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap.

De rekeningen worden voorgelegd aan de Inspectie van Financiën en zijn ter inzage van het Rekenhof.

Een dergelijke controle waarborgt tevens een open financieel beheer van de VZW Poëziecentrum.

Vraag nr. 20
van 9 januari 1986
van de heer J. DESSEYN

VCGT — Samenstelling Technische Comités

In de schoot van het nieuw opgericht Vlaams Commissariaat-Generaal voor Toerisme werden diverse Technische Comités samengesteld.

Met enige verbijstering wordt vastgesteld dat in het Comité „Steden, gemeenten en VVV's” geen enkele kustgemeente een vertegenwoordiging heeft.

Het zal u niet onbekend zijn dat 30% van de Belgen hun hoofdvakantie in eigen land doorbrengen. In die 30% heeft de Vlaamse kust een aandeel van 20%. Westtoerisme heeft bovendien berekend dat voor het ééndagstoerisme 50% van alle excursies de kust als bestemming hebben.

Toerisme in Vlaanderen heeft voor 75% met de kust te maken.

In het licht daarvan zou ik het op prijs stellen van de geachte Gemeenschapsminister een antwoord te mogen krijgen op volgende vragen.

1. Werden buiten de bezorgdheid om de politieke doseringen, nog andere criteria aangewend om genoemde Technische Comités samen te stellen en zo ja, welke?
2. Acht de Gemeenschapsminister het verantwoord dat de kust in het Technisch Comité van de Steden, Gemeenten en VVV's niet eens is vertegenwoordigd en welke zijn de motiveringen voor deze uitsluiting?
3. Bestaan er vooruitzichten of zijn er voorstellen in onderzoek om de kustgemeenten een passende vertegenwoordiging te geven?

Antwoord

Ik heb de eer het geachte lid mee te delen dat de aanduiding van de vertegenwoordigers in het Technisch Comité van de steden, gemeenten en VVV's een initiatief is van de vorige Vlaamse Executieve.

Op de concrete vragen van het geachte lid kan ik het volgende antwoorden.

1. De selectie van de voorgedragen kandidaten gebeurde als volgt. Het curriculum vitae van de kandidaten werd onderzocht. Er werd advies gevraagd aan de Raad van Bestuur van het VCGT. Er werd rekening gehouden met de verdeling van de steden, gemeenten en VVV's over gans Vlaanderen.

Verder hield men rekening met de toepassing van de wet van 16 juli 1973 waarbij de bescherming van de ideologische en filosofische strekkingen gewaarborgd wordt, en met de bemerkingen van de leden van de Vlaamse Executieve tijdens de vergadering van 6 november 1985.

2. De kustgemeenten hebben via een vertegenwoordiger in de Raad van Bestuur rechtstreeks inspraak in het toeristisch beleid van het VCGT. Ook de Voorzitter van de Raad van Bestuur is afkomstig van de kust.

Juist vanwege het belang van het kusttoerisme werd aan de kustgemeenten **beleidsverantwoordelijkheid** gegeven in plaats van een adviserende bevoegdheid in het Technisch Comité van de steden, gemeenten en VVV's.

3. Er zijn geen onderzoeken aan de gang om deze beleidsverantwoordelijkheid van de **kustgemeenten** om te zetten in een adviserende verantwoordelijkheid via vertegenwoordiging in het Technisch Comité van de steden, gemeenten en VVV's.

Vraag nr. 21
van 10 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Fonds voor Letteren — Subsidiëring in 1985 aan Nederlandsschrijvende auteurs in Vlaanderen

In 1985 bedroeg de subsidie van het Nederlandse Ministerie van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur aan het Fonds voor de Letteren 3.614.585 fr. Daarvan werd 3.369.924 fr. besteed aan:

- werkbeurzen voor auteurs, vertalers en literaire critici;
- opdrachten aan auteurs of vertalers;
- beurzen voor debuterende schrijvers en vertalers;
- aanvullende honoreringen voor oorspronkelijk werk, literaire vertalingen en literaire bijdragen in tijdschriften;
- reisbeurzen.

Buiten het Fonds voor de Letteren kunnen Nederlandsschrijvende schrijvers in Nederland nog direct subsidie beuren in de Toneelbegroting van het Ministerie van WVC en van het Amsterdamse Fonds voor de Kunst en indirect via de aanvulling, door de gesubsidieerde stichting Schrijvers School Samenleving, van hun honorarium voor lezingen, workshops, gastdocentschappen, manifestaties e.d. Zij kunnen ook overheidssteun ontvangen via het gesubsidieerde

Ondersteuningsfonds van de Verenigingen van Letterkundigen, de gesubsidieerde stichting Voorzieningsfonds voor Kunstenaars en de gesubsidieerde stichting Willem Kloosfonds.

Kan de Minister mij laten weten hoeveel de vergelijkbare subsidie van het Ministerie van Cultuur van de Vlaamse Gemeenschap aan de Nederlandsschrijvende auteurs in Vlaanderen bedraagt voor 1985? Het gaat dus om dat deel van de toelagen aan de letterkunde dat de schrijvers en vertalers zelf mochten genieten:

- rechtstreeks als:
 - toelagen, eregelden, RSZ-bijdragen aan zelfstandige auteurs;
 - creatie- en vertaalpremies voor toneelauteurs;
 - vergoedingen voor school- of bibliotheeklezingen;
 - additionele honoraria;
 - subsidies van het Nationaal Fonds voor de Letterkunde
- eventueel onrechtstreeks als royalty voor werken die door het Ministerie of het Nationaal Fonds voor de Letterkunde zijn aangekocht.

Antwoord

In de begroting van de Vlaamse Gemeenschap voor 1985 staat een globaal „Fonds voor Letteren” zoals in Nederland niet ingeschreven. De steun aan de Vlaamse Letterkundigen is gespreid over meerdere begrotingsposten.

1. Als vorm van steunaankoop voor tijdschriften en literaire werken stond een bedrag van 12,0 miljoen fr. in de begroting 1985.
2. Voor „toelagen en beurzen ter bevordering van de Nederlandse Letteren” stond 16,5 miljoen fr. ingeschreven.

De verdeling was als volgt:

werkbeurzen aan auteurs	5.370.000 fr.
— eregelden	240.000 fr.
— RSZ-toelagen	280.000 fr.
— toelagen aan literaire tijdschriften ('85)	1.705.000 fr.
— toelagen aan literaire verenigingen en manifestaties	1.929.063 fr.
— toelagen aan literaire tijdschriften ('84)	2.2 18.000 fr.
— toelagen aan toneelauteurs	200.000 fr.
— toelagen aan additionele honoraria	444.000 fr.
— Dagen van de Vlaamse Gids	100.000 fr.
— Poëziecentrum Leuven	400.000 fr.
— Poëziecentrum Gent	2.500.000 fr.

Het resterende gedeelte werd gespendeerd aan de literaire lezingen.

3. De spreiding van de toelagen door het Nationaal Fonds voor de Letterkunde (wet van 18 augustus 1947) voor een bedrag van 2,8 miljoen fr. wordt aan de Koninklijke Academie voor Nederlandse Taal- en Letterkunde opgevraagd en zal aan het geachte lid binnen afzienbare tijd worden meegegeeld. Het Fonds verleent uitgavenpremies, toelagen aan auteurs en tijdschriften en koopt eveneens boeken en tijdschriften aan.

4. Nog andere en kleinere steun wordt er verleend via sociale hulp gelden (0,3 milj. fr.) en toelagen voor de verspreiding van de Nederlandse Letteren (0,5 milj. fr.).
5. Jeugdliteratuur in het bijzonder wordt gestimuleerd via een toelage aan het Nationaal Centrum voor Kinder- en Jeugdliteratuur (1,2 miljoen fr.).

Vraag nr. 28
van 15 januari 1986
van de heer J. DECLERCQ

Jury Driejaarlijkse Staatsprijs voor het Essay — Samenstelling en naleving van Cultuurpact

In de loop van de maand december 1984 werd de Driejaarlijkse Staatsprijs voor het Essay toegekend. Naar ik verneem zou de desbetreffende jury samengesteld geweest zijn uit 4 personen, die uitsluitend aanleunen bij de huidige meerderheidspartijen in de Vlaamse Raad.

Graag vernam ik dan ook:

1. of deze informatie juist is?
2. Zo ja, of deze samenstelling niet strijdig is, zoniet met de letter, dan toch met de geest van het Cultuurpact?

Antwoord

In december 1985 werd de Driejaarlijkse Staatsprijs voor het Essay toegekend aan Prof. Dr. M. Janssens.

1. In haar plenaire vergadering van 26 maart 1985 heeft de pluralistisch samengestelde Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandse Letterkunde in België de volgende juriesamenstelling geadviseerd:

Effectief	Plaatsvervanger
W. Roggeman	J. Smeyers
M. Andries	R. Van Den Broeck
M. Van Nieuwenborgh	G. Van Hoof
A. Deprez	J. Verbrugghen
I. Van Goeree	T. Van Elslander

De jury zelf beraadslaagde op 6 november 1985 en bestond uit:

- voorzitter: Mevrouw Irina Van Goeree
- lid secretaris: de heer Marcel Van Nieuwenborgh
- leden: prof. dr. Ada Deprez
prof. Jozef Smeyers
de heer Marc Andries

2. De Commissie van Advies tot Bevordering van de Nederlandse Letterkunde in België heeft zich bij haar advies geheel laten leiden door haar streven het oordeel over voornoemde Staatsprijs in handen te geven van de meest competente en integere vaklieden. Met eenparigheid van stemmen en na grondige bespreking heeft de aldus aangesproken jury in haar oordeel de Europese context waarin de bekroonde auteur (Prof. Dr. M.

Janssens) zijn thema's behandeld gewaardeerd, alsook het pluralisme in de aangewende methodes en de helderheid van taal, allemaal constanten in het oeuvre van de auteur.

Vraag nr. 38
van 22 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

Vrije Radio „De Stille Genieter” Zonhoven — Subsidiëring

De Vrije Radio „De Stille Genieter” uit Zonhoven, speciaal bestemd voor gehandicapten van midden Limburg zendt 2 u/dag uit, van 13 u. tot 15 u. zonder enige vorm van reclame te maken.

Het is een blinde gehandicapte zelf die instaat voor de uitzendingen.

Wanneer wordt deze radio erkend?

Antwoord

In antwoord op de vraag van het geachte lid kan ik hem meedelen dat Radio De Stille Genieter uit Zonhoven door mijn voorganger de heer K. Poma niet erkend werd in de 1ste erkenningsronde om redenen dat de statuten van de vzw De Stille Genieter na 15.11.1982 bij het Belgisch Staatsblad ter publicatie werden neergelegd. Artikel 4 § a van het decreet van 6 mei 1982 houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's bepaalt immers :

„Om erkend te worden en te blijven moeten niet-openbare radio's aan de hierna volgende voorwaarden voldoen :

- a) eigendom zijn van een vereniging zonder winstoogmerk, opgericht overeenkomstig de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstgevend doel en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, waarvan zowel de zetel als de produktie- en zendinstallaties gelegen zijn in het Nederlandse taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad en binnen de reikwijdte van de zender. Een dergelijke vereniging kan niet meer dan één niet-openbare radio exploiteren. De statuten moeten een maatschappelijk doel bevatten dat uitsluitend beperkt is tot het verzorgen van een niet-openbare radio in de zin van dit decreet”.

Art. 2, § 1 van het besluit van 9 september 1982 betreffende de erkenning van niet-openbare radio's bepaalt :

„De erkenningsaanvraag bevat volgende elementen :

1. Een lijst met de namen van de beheerders alsmede een exemplaar van de statuten van de vereniging zonder winstgevend doel, zoals ze verschenen zijn in het Belgisch Staatsblad. De Gemeenschapsminister van Cultuur kan, indien de statuten ingediend bij het bestuur van het Belgisch Staatsblad maar nog niet verschenen zijn, uitstel verlenen voor een termijn die hij bepaalt, voor het indienen van dit exemplaar”.

Art. 1 van hetzelfde besluit van 9.09.82 bepaalt:

„De erkenningsaanvraag bedoeld in artikels 4 en 8 van het decreet van 6 mei 1982 houdende organisatie en erkenning van de niet-openbare radio's hierna te noemen het decreet, worden ingediend bij de Gemeenschapsminister van Cultuur en dit binnen de maand na de oproep die daarvoor verschijnt in het Belgisch Staatsblad. Wanneer blijkt dat, nadat de erkenningen gebeurd zijn, uitzendmogelijkheden vrij blijven of vrij komen, kunnen steeds erkenningsaanvragen worden ingediend zonder dat hiervoor een oproep in het Belgisch Staatsblad wordt gepubliceerd”.

De bedoelde oproep verscheen in het BS van 15.09.82 en werd op 15.10.82 opnieuw gepubliceerd.

Het samenlezen van de 3 wetsbepalingen maakt het duidelijk dat voor 15.11.82 de radio's een vzw moesten zijn en slechts uitstel konden bekomen voor het publiceren, niet voor het indienen, voor die datum van de statuten in het BS.

Eveneens had de Raad van Niet-Openbare Radio's eenparig beslist dat de inhoudelijke aspecten van het dossier van Radio De Stille Genieter onvoldoende waren.

Wat de mogelijkheid betreft om erkend te worden in de 2de erkenningsronde, toegestaan volgens artikel 1 van bovengenoemd besluit kan reeds gemeld worden dat volgens het bijkomend frequentieplan opgesteld door de diensten van PTT voor de radio's die tot op heden nog niet erkend zijn, rekening houdend met de reeds erkende niet-openbare radio's dat voor Zonhoven of omliggende geen frequentie meer vrij is.

Aan de Administratieve Cel Niet-Openbare Radio's is opdracht gegeven uit te zoeken waar volgens de 1ste erkenningsronde nog deelfrequenties vrijliggen. Ingeval er nog vrijliggende deelfrequenties zijn en ingeval de Raad van Niet-Openbare Radio's een positief advies verstrekt zal ik eventueel kunnen overgaan tot de erkenning van radio De Stille Genieter.

B. Vragen waarop werd geantwoord na het verstrijken van de reglementaire termijn (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.

II. VRAGEN WAAROP EEN VOORLOPIG ANTWOORD WERD GEGEVEN (R.v.O. art. 65, 6)

J. LENSSENS
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN VOLKS-
GEZONDHEID EN LEEFMILIEU

Vraag nr. 20
van 6 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

Oprichting foto-atelier — Onrechtmatige wijziging van bestemming

Een bedrijf doet een aanvraag voor de oprichting van een foto-atelier en krijgt hiervoor de toelating.

Zonder aanvraag aan het gemeentebestuur, wijzigt dit bedrijf zijn bestemming in een opslagplaats voor schroot.

Deze overtreding wordt officieel vastgesteld, maar het bedrijf blijft in werking.

De gemeente heft belastingen op stapelplaatsen voor schroot.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke instantie heeft de bevoegdheid om de activiteiten van dit bedrijf stop te zetten?
2. Kan de gemeente, op een regelmatige manier, belastingen innen van een bedrijf dat geen toelating heeft verkregen voor de uitoefening van zijn activiteiten?
3. Kan de betaling van deze belasting, door het bedrijf ingeroepen worden om zichzelf als bedrijf te handhaven?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 22
van 6 januari 1986
van de heer G. BEERDEN

Bestrijding muskusratten — Maatregelen

Onmiskenbaar is er een enorme uitbreiding vast te stellen van de populatie van muskusratten.

Er zijn, naar ik verneem, zelfs gevarenezones aanwezig, ook in Limburg.

Gaarne vernam ik van de geachte **Gemeenschapsminister** een antwoord op de volgende vragen.

1. Is dit vernieuwde en zichtvergroten gevaar u bekend?
2. Zijn reeds maatregelen genomen om dit tegen te gaan? En zo ja, welke?
3. Hoeveel kredieten zijn er voor 1985 voorzien?
4. Is de bewering juist dat ze reeds enige maanden zijn uitgeput?
5. Hoeveel manschappen zijn hiervoor in dienst en met voldoende hulpmiddelen uitgerust?
6. Kunnen de gemeentebesturen ingeschakeld worden in de bestrijding? En zo ja, hoe en met welke middelen en begeleiding?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 26
van 8 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

Recyma te Burcht- Zwijndrecht — Maatregelen tegen geluidsoverlast

De firma Recyma, gelegen in een dicht bevolkte woonkern van de gemeente Burcht-Zwijndrecht, zorgt voor heel wat milieuhinder. De brandweer van de gemeente dient regelmatig op te treden bij branden en reukhinder, veroorzaakt door de afbraakwerken van deze firma.

De blussingswerken worden ernstig bemoeilijkt door de beperkte mogelijkheden van de **bestrijdingsinstallatie** van de firma en door het feit dat blussen onmogelijk wordt bij een lage waterstand in de Schelde.

De firma onderneemt zo goed als niets om rook of hinderende geur te voorkomen.

Bij gebrek aan informatie is het personeel evenmin in staat rook- of geurhinder onmiddellijk te bestrijden.

Bovendien veroorzaakt deze firma bij de werkzaamheden een constante geluidshinder in een woon- en recreatieve omgeving. Een geluidshinder van 50 tot 77 db (A) bezorgt de omwonenden heel wat problemen.

De herhaalde pogingen vanwege de gemeentelijke overheid om tot een oplossing te komen voor deze milieuproblemen, bleven zonder resultaat. Het onderzoek is momenteel reeds enige tijd in handen van AROL maar ook hier laten de resultaten op zich wachten wegens personeelsgebrek bij deze dienst.

Gaarne vernam ik een antwoord op volgende vragen.

1. Is het personeelsgebrek bij AROL de oorzaak van het uitblijven van de onderzoeksresultaten aangaande de milieuhinder van Recyma?

Zijn er andere oorzaken?

Tegen wanneer mag het resultaat van dit onderzoek verwacht worden?

2. Kan de Minister, in afwachting, niet een aantal voorlopige maatregelen nemen om de veiligheid te verzekeren en de bevolking te beschermen tegen constante geluidsoverlast?
3. Welke maatregelen kunnen voortvloeien uit het onderzoek dat wordt ingesteld door AROL?

Behoort een wijziging van de exploitatievergunning tot de mogelijkheid?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 30
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gemeentelijke RWZI's — Exploitatie gemengde zuiveringsstations door VWZ

Voor zover ons bekend wordt de exploitatie van de betrokken RWZI's Laarne en Aalter volledig verricht door personeel van de betrokken ondernemingen i.p.v. door gemeentepersoneel.

Gaarne vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Is het de bedoeling om dit privé-personeel te doen overnemen door de VWZ? Zo ja, op welke wettelijke basis kan dat? Zo nee, is het de bedoeling dit personeel te vervangen door statutair VWZ-personeel?
2. Voor zover ons bekend gebeurt de exploitatie van deze RWZI's momenteel op basis van overeenkomsten tussen de VWZ en de betrokken ondernemingen.

Mag ik vernemen welke concrete afspraken werden gemaakt inzake volgende aangelegenheden.

Voor welke periode werden deze overeenkomsten gesloten?

Verdeling der exploitatiekosten tussen de onderneming en de VWZ?

Wie verricht de bepalingen nodig voor de verdeelsleutel?

Wie neemt de monsters en wie analyseert de monsters?

Wat is de frequentie van bemonstering en welke parameters worden bepaald?

Hoeveel bedragen de kosten voor deze analyse noodzakelijk voor de berekening der kostenverdeling? Ten laste van wie zijn deze analysekosten? Hoeveel bedroegen die in 1983 en 1984?

Hoeveel personeelskosten worden er in rekening gebracht door de private ondernemingen? Welke concrete taken vervullen deze personeelsleden voor het gemeentelijk deel van het RWZI? Welke bedragen werden hiervoor uitgegeven in 1983 en 1984? Wat is de verdeelsleutel tussen VWZ en onderneming?

Welke concrete taken worden inmiddels reeds door VWZ-personeel verricht op deze RWZI's?

Wie staat in voor het onderhoud van de installaties? Door wie werden deze onderhoudswerken uitgevoerd en welke bedragen werden hiervoor in 1983 en 1984 uitgegeven? Wat is de verdeelsleutel tussen VWZ en de onderneming?

Wie controleert de kwaliteit van het effluent? Welk is de bemonsteringsfrequentie, wie analyseert de monsters op welke parameters en wat is de kostprijs der analyses in 1983 en 1984?
3. Zijn de waterzuiveringsmaatschappijen nog van plan gelijkaardige gemengde installaties op te richten? Zo ja, welke en op welke wettelijke basis van

welke concrete kostenverdeelsleutels en exploitatievoorwaarden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 31
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

TiO₂-productie door Bayer en NL-Chemicals — Dumpingsvergunning

Gezien de 2 Belgische TiO₂-bedrijven, Bayer en NL-Chemicals, een periode van minstens anderhalf jaar nodig hebben om een recyclage-eenheid in de TiO₂-productie op te bouwen en te operationaliseren.

Gezien het feit dat het afvaldecreet van 2 juli 1981, artikel 8 en ander het mogelijk maakt om in te grijpen in het productie-proces van afvalstoffen (meer bepaald de kans biedt om de productie van afvalstoffen te verbieden, te verhinderen, eventueel door het inschakelen van andere productieprocessen en/of over te gaan tot recyclage).

Gezien het feit dat in het „Ontwerp Afvalstoffen” men als doelstelling van het afvalbeleid vooropstelt:

1. het ontstaan van afval voorkomen;
2. het concretiseren van een recyclagebeleid ten aanzien van de afvalstromen, rijst de vraag of het niet nodig is:
 - a. dat de geachte Minister zijn reeds bij Staatssecretaris Aerts via de Vlaamse Executieve uitgebrachte positief advies met betrekking tot het afgeven van de dumpingsvergunning alsnog herzielt door in de vergunning de inlassing te eisen van de verplichting het ontstaan van TiO₂-afval te voorkomen door middel van het recycleren van de TiO₂-afvalstromen binnen de bedrijven, uiterlijk tegen 1 januari 1989, zodat het duidelijk wordt dat er vanaf 1 januari 1989 geen dumpingsvergunning meer kan afgegeven worden. Dit houdt dus in dat de bedrijven nu reeds met het nodige investeringsprogramma dienen te starten.
 - b. dat de geachte Minister via executievebesluiten de hogervermelde verplichting oplegt aan de bedrijven Bayer en NL-Chemicals, conform de bepalingen van het afvaldecreet van 2 juli 1981, artikel 8 en andere.

Aangezien :

1. de bedrijven op volle capaciteit produceren;
2. de bedrijven over het nodige kapitaal beschikken om de investeringen te doen. Voor Bayer-Antwerpen NV bijvoorbeeld steeg de omzet in 1984 met 21% tot 20,3 miljard frank en wordt een evena-

ring van de resultaten verwacht voor dit jaar (De Standaard 8 mei 1985);

3. het argument van een gevaar voor de tewerkstelling helemaal ongegrond is. Milieuvriendelijke investeringen zijn hier ook werkgevend en het blijven dumpen zal op termijn heel wat arbeidsplaatsen teniet doen in de sector van de visserij en het toerisme,

vernam ik graag welke mening de geachte Minister is toegedaan.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 32
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Productie gevaarlijke stoffen — Toepassing artikelen 8 en 9 van het afvalstoffendecreet

De mogelijkheden die in het afvalstoffendecreet worden geboden om de produktie van sommige (gevaarlijke) stoffen te verhinderen worden tot op heden ongebruikt gelaten.

De politieke wil om de bewuste artikelen 8 en 9 van het afvalstoffendecreet uit te voeren is blijkbaar afwezig.

Het gebrek aan initiatieven om inzake deze materie tot supra-nationale oplossingen te komen, wijst eveneens op de enorme economische belangen, die hierin een rol spelen.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke preciese maatregelen de Minister inzake voorkomingsbeleid tot op heden heeft genomen en welke resultaten hiervan het gevolg waren?
2. Welke preciese maatregelen thans op stapel staan?
3. Of de artikelen 8 en 9 van het afvalstoffendecreet ongebruikt zullen blijven? Om welke redenen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 33
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Opslagvergunning voor gevaarlijke stoffen — Stand van zaken

Union Carbide heeft twee aanvragen ingediend bij het College van Burgemeester en Schepenen te Westerlo, tot uitbreiding van de vestiging te Oevel-Westerlo.

De eerste aanvraag d.d. 15 maart 1984 betreft de uitbreiding van de bestaande inrichting met vijf bijkomende opslagtanks voor koolwaterstoffen alsook een vulstation voor helium.

Het College van Burgemeester en Schepenen heeft op 8 mei 1984 een gunstig advies verleend op voorwaarde dat de bedrijfsterreinen zouden uitgebreid worden zodat de diverse soorten gas op veilige afstand van elkaar zouden opgeslagen worden.

De tweede vraag d.d. 28 september 1984 betreft de uitbreiding van het bestaande bedrijf met een afdeling voor het assembleren en testen. Het College heeft op 11 februari 1985 gunstig advies verleend op voorwaarde dat in het belang van de werknemers en de omgeving de nodige veiligheidsmaatregelen zouden genomen worden omdat werd vastgesteld dat grote hoeveelheden gevaarlijke gassen gestockeerd worden zonder noemenswaardige veiligheidsmaatregelen.

Graag vernam ik een antwoord op volgende vragen.

1. Is de Minister op de hoogte van de problemen van Union Carbide te Oevel-Westerlo?
2. Bestaat er geen gevaar dat Union Carbide te Oevel-Westerlo tracht te realiseren wat in Malle geweigerd werd door de Minister?
3. Wat is de stand van zaken in verband met de onderzoeken die door het College van Burgemeester en Schepenen van Westerlo werden gevraagd?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 34
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Veiligheidsrapportering — Toepassing SE VESO-richtlijn

Bepaalde industriële activiteiten kunnen zware ongevallen veroorzaken, met ernstige gevolgen voor de werknemers, voor de omwonenden en hun leefmilieu.

Na de SEVESO-gebeurtenis vaardigde de Europese Gemeenschap op 24 juni 1982 een richtlijn uit inzake de risico's van ongevallen bij industriële activiteiten en dit zowel voor nieuwe als voor bestaande ondernemingen.

Het was de bedoeling dat deze richtlijn, beter bekend als de SEVESO-richtlijn, uiterlijk op 8 januari 1984 zou van kracht worden in alle lidstaten.

De eerste doelstelling is, het ongevalrisico tot een minimum te beperken.

Een tweede doelstelling bestaat er in om, ingeval er zich een zwaar ongeval zou voordoen, te verhinderen dat hieruit rampzalige gevolgen zouden voortvloeien. De nodige controle en veiligheidsmaatregelen moeten dus vastgelegd worden in de zogenoemde rampenplannen.

Graag vernam ik waarom tot op heden geen initiatief werd genomen om de SEVESO-richtlijn ook in ons land toe te passen.

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 35
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Luchtverontreiniging door allesbranders — Maatregelen

Algemeen wordt erkend dat het gebruik van extra zware stookolie in de tuinbouwsector en in niet aangepaste stookinstallaties van de kleine inrichtingen, wegens het stijgend gehalte aan zwaardere bestanddelen in deze brandstof reeds jaren een ernstig probleem is.

Een nieuw probleem inzake luchtverontreiniging vormen de allesbranders.

Ter zake vernam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Valt een geëigende reglementering inzake beide problemen te verwachten?
2. Is een herziening inzake de emissiegrenswaarden voor stof en zwavelige bestanddelen in het KB van 8 augustus 1975 betreffende het voorkomen van luchtverontreiniging door zwaveloxydes en stofdeeltjes, niet dringend nodig?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 36
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Tessenderlo — Verbetering leefmilieu-situatie

Op 13 januari 1983 werd door de Vlaamse Raad in het rapport „Een jaar Vlaams beleid” o.m. vermeld

dat meerdere studies werden ondernomen om degelijke beleidsinstrumenten bij het verder uitwerken van reglementaire voorschriften ter voorkoming van luchtverontreiniging en lawaaihinder op punt te zetten.

Zo werden o.m. vermeld:

- de luchtverontreiniging door organische componenten in het industriegebied Tessenderlo-Kwaadmechelen;
- de kwikcontaminatie te Tessenderlo.

Graag vernam ik van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke zijn de voornaamste conclusies van beide studies?
2. Welke beleidsbeslissingen werden naar aanleiding van deze studies genomen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 37
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Oppervlaktewaterkwaliteit — Bescherming en financiële middelen

1. Welke instanties zijn voor het Vlaamse Gewest belast met het toezicht op de kwaliteit van het oppervlaktewater?
2. Wat behelst dit toezicht m.a.w. welke parameters worden met welke frequentie op welke plaatsen bepaald?
3. Welk budget is er jaarlijks de vijf jaren vóór 1 januari 1985 aan dit toezicht besteed?
4. Welke budgettaire evolutie wordt er de volgende 5 jaar verwacht?
5. Hoe gebeurde de financiering van deze uitgaven vóór 1 januari 1985 en hoe zullen ze de volgende 5 jaar gefinancierd worden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 38
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Kanaal Gent-Terneuzen — Controle op lozingen

Volgens „De Tijd” van 15 december 1984 is het provinciebestuur van Zeeland de mening toegedaan dat de kwaliteitseisen gesteld in het bilateraal verdrag over het kanaal Gent-Terneuzen, „op geen stukken na” worden gehaald.

Graag vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat zijn de oorzaken van de uiterst slechte waterkwaliteit?
2. Aan welke lozingsvoorwaarden moeten de bedrijven, gevestigd in de Gentse Kanaalzone, voldoen?
3. In welke mate werden de lozingen reeds gecontroleerd en wat waren de resultaten ervan?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 39
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Afspraken Nederland- België aangaande de kwaliteit van het Scheldewater — Controle cadmium- en radiumgehalte

Op 15 december 1984 maakte „De Tijd” gewag van de Zeelandse eis, de verdieping van de Westerschelde, een project van uiterst groot belang voor de Antwerpse haven, te verbinden met de bevredigende regeling voor de kwaliteit van het Scheldewater.

Het is algemeen bekend dat Nederland zich uitermate ongerust maakt over uitzonderlijk hoge cadmium- en radiumgehalten.

In dit verband vernam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. In welke mate de toekomstige lozingen van het afvalwater, aangevoerd door de collector van het Albertkanaal, een verhogend effect zullen hebben op de gehalten aan cadmium en radium?
2. Welke binnen het Vlaamse Gewest de belangrijkste vervuilingbronnen aan cadmium en radium zijn van de Schelde?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 40
van 13 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Titaandioxyde-lozingen van Bayer in de Schelde — Controle VWZ

Met zijn vraag nr. 134 van 13 maart 1984 heeft de heer N. De Batselier u een aantal precieze vragen gesteld aangaande de lozingen van het bedrijf Bayer in de Schelde.

Naar aanleiding hiervan bekwam ik graag antwoord op volgende vragen.

1. Uit uw antwoord kan ik opmaken dat Bayer-rechteroever zuurlozingen van de titaandioxide-afdeling uitvoert in de Schelde. Zijn deze lozingen van lage PH-waarden conform met de bepalingen van de lozingsvergunning? Zo ja, wat is de wettelijke grondslag van een dergelijke toelating? Zo neen, waarom werd er tot nu toe niet opgetreden door de controlerende instanties?
2. Daarenboven maak ik uit uw antwoord op dat er momenteel geen „technologie van zuivering” beschikbaar zou zijn ter voldoende zuivering van Bayer-afvalwaterstromen. Indien deze veronderstelling exact is, verzoek ik u te melden waarop u zich steunt.
3. Bent u van oordeel dat onder deze omstandigheden Bayer zijn vervuilende activiteiten verder mag zetten?
4. Uit uw antwoord blijkt tevens dat de VWZ het Bayer dossier terdege zou onderzocht hebben.

Welke effectieve controles van de lozing heeft de VWZ reeds zelf verricht en welke gevolgen zijn eraan verbonden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 42
van 14 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Titaandioxide-lozingen — Lozingsvoorwaarden en controle

Ter zake bekwam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Aan welke lozingsvoorwaarden, in de hen uitgereikte lozingsvergunningen, dienen de bedrijven die titaandioxide produceren te voldoen wat hun afvalwaterlozingen op oppervlaktewater betreffen?
2. Over welke bedrijven gaat het?
3. Over welke hoeveelheden afvalwater gaat het?

4. Is er reeds controle uitgevoerd op de lozingen? Voldoen de bedrijven aan de hen opgelegde voorwaarden?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 61
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Meldingsplicht voor industriële afvalstoffen — Naleving

De respons op de meldingsplicht voor industriële afvalstoffen was in 1983 niet algemeen.

Voor de chemische nijverheid was dit 68% en voor de metaal- en machinebouw 26%.

In dit verband wens ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke de respons op de meldingsplicht voor industriële afvalstoffen in 1984 was?
2. Is de Minister niet van oordeel dat een stipte naleving werkelijk onontbeerlijk is om alle giftige en gevaarlijke stoffen te kunnen verwerken en verwijderen?
3. Is de Minister derhalve niet van oordeel dat de niet-naleving van de meldingsplicht dient gesanctioneerd?
4. Waarom de niet-naleving tot op heden niet werd gesanctioneerd?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 62
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Industriële stortplaats te Overpelt — Maatregelen tegen bodemverontreiniging

Voor bovenvermeld gebied vernam ik graag van de geachte Minister een antwoord op de volgende vragen.

1. Welke is de graad van bodemverontreiniging?
2. Werden ter zake reeds maatregelen getroffen? Welke maatregelen werden voorzien?

3. Welke zijn de kosten aan deze maatregelen verbonden?

4. In welke mate zal het principe „de vervuiler betaalt” worden toegepast?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 63
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Bodemverontreiniging zinkfabrieken te Lommel — Sanering

Naar aanleiding van de bodemverontreiniging door zware metalen, tengevolge van de zinkproductie in Limburg, is het aangewezen dat de voormalige vestigingsplaats in Lommel wordt onderzocht op de aanwezigheid van zware metalen.

Voor bovenvermeld gebied bekwam ik graag een antwoord op de volgende vragen.

1. Wat is de graad van bodemverontreiniging?
2. De ter zake reeds getroffen en nog te voorziene maatregelen?
3. De kosten aan deze maatregelen verbonden?
4. In welke mate het principe „de vervuiler betaalt” zal worden toegepast?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 64
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Onderbelasting R WZIS — Rendabilisatie niet-gebruikte installatie

In het nabije verleden werden het grootste aantal RWZI's in min of meerdere mate overgedimensioneerd.

Naast overcapaciteit op bouwkundig vlak zijn er ook talloze overschattingen gebeurd op vlak van elektro-mechanische uitrusting hetzij omdat een onnodige reserve werd voorzien (eufemistisch omschreven als noodzakelijke ontubbeling) hetzij omdat de nodige collectoren en/of riolering ontbreekt.

Het is een uitdaging om deze onderbenutting te verminderen hetzij door de gemeenten aan te zetten rio-

leringswerken uit te voeren, collectoren aan te leggen of de niet-gebruikte RWZI-uitrusting te rendabiliseren.

Mag ik aan de geachte Gemeenschapsminister vragen mij per bestaand, in opbouw zijnd en gepland RWZI de volgende gegevens te willen mededelen :

1. Wat is de ontwerpcapaciteit? Is deze ontwerpcapaciteit op hydraulische dan wel vuilvracht betrokken?
2. Wat is de reële belasting? Is deze reële belasting betrokken op hydraulische belasting dan wel op vuilvracht? Wie bepaalde deze reële belasting en van wanneer dateert de laatste bepaling?
3. Welke contacten zijn er gelegd met de gemeentebesturen om het rioleringsnet uit te bouwen? Wat zijn de te verwachten werken in de eerstvolgende 5 jaar en het effect ervan op de benuttingsgraad van het RWZI?
4. Welke collectoren worden er de eerstvolgende 5 jaar gepland en wat is het effect ervan op de benuttingsgraad van het RWZI?
5. Welke onderdelen van het RWZI of RWZI-uitrusting zijn niet operationeel? Waarom niet? Wat zijn de intenties om ze in het kader van de VWZ/WZK werking te operationaliseren?
6. Een viertal RWZ beschikken over miljoenkostende droogtrommels die onbruikbaar zijn omwille van het energieverbruik. Zijn er reeds stappen gezet om deze momenteel nutteloze infrastructuur een nuttige bestemming te geven? Zo ja, welke? Zo nee, waarom niet?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

Vraag nr. 73
van 16 januari 1986
van de heer L. VANVELTHOVEN

Gipslozingen van BASF in de Schelde — Alternatieve oplossingen

Uit het antwoord op de vraag nr. 97 van 30 april 1983 van de heer N. De Eatselier kan ik opmaken dat BASF feitelijk geen afvalwater loost, maar wel een brij van gips, verpompaar gemaakt door toevoegen van water uit het kanaaldok B3. Derhalve is deze afvaldumping in de Schelde in tegenspraak met artikel 2 van de wet van 26 maart 1971, die alleen de lozing van afvalwater toelaat.

In uw antwoord meldt u tevens dat u opdracht gegeven hebt aan de VZW en OVAM om deze situatie grondig te bestuderen en alternatieve oplossingen voor te stellen.

Eind 1985 werd er gerechtelijk opgetreden tegen deze lozingen.

Het besluit van de OVAM, aldus de media, luidt in dit verband ondubbelzinnig: „ Het verder gedogen van deze lozingen is onaanvaardbaar”.

Mag ik van de geachte Minister in dit verband een antwoord vernemen op de volgende vragen?

1. Of deze berichtgeving met de werkelijkheid overeenstemt?
2. Welke alternatieve oplossingen voor de gipslozingen door BASF in de Schelde er eventueel kunnen worden overwogen?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat onderzoeken worden verricht, ten einde op zijn vraag te kunnen antwoorden.

Een definitief antwoord zal later verstrekt worden.

T. KELCHTERMANS **GEMEENSCHAPSMINISTER VAN ONDERWIJS EN VORMING**

Vraag nr. 4
van 14 januari 1986
van de heer A. LARIDON

Studietoelagen — Indexatie en aanpassing aan reële onderhouds- en studiekosten

In het Regeerakkoord van de Vlaamse Executieve van 24 november 1985 onder punt 6 „ Het onderwijs- en wetenschapsbeleid”, lees ik :

„Voor het Secundair Onderwijs zal het stelsel der studietoelagen aangepast worden, zodat de studietoelage een substantiële bijdrage is voor de gerechtigde. Dermate dat voor de minstbegoede — met inachtna-me van de gezinsomvang — de volledige studiekost wordt gedragen.”

De volledige studiekost van het decreet voor het hoger onderwijs beantwoordt evenmin aan de reële studiekost en leefkost.

Mag ik de geachte Minister het volgende vragen?

1. De bedragen van dat decreet aan te passen, en hiertoe een objectieve studie van de reële studiekosten in het secundair en hoger onderwijs te laten uitvoeren?
2. De bedragen, in coherentie met de politiek van indexering van de inschrijvingsgelden, eveneens automatisch te indeseren?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

Vraag nr. 7
van 15 januari 1986
van de heer O. MEYNTJENS

Veiligheid op school — Evacuatieplannen en -oefeningen

De wetgever voorziet voor de bedrijven verschillende verplichtingen om de veiligheid van de werknemers te garanderen.

Grote bedrijven dienen jaarlijks brand- en evacuatie-oefeningen te organiseren en moeten tevens beschikken over gespecialiseerd personeel om de noodzakelijke geneeskundige verzorging te kunnen toedienen.

Op scholen is het gevaar voor brand en ongevallen eveneens niet te onderschatten. Bovendien dient er rekening mee gehouden te worden dat kinderen in een ongewone en gevaarlijke situatie gemakkelijk paniekreacties vertonen.

Gaarne vernam ik een antwoord op de volgende vragen.

1. Beschikt elke school over een personeelslid met een EHBO-opleiding dat bij een mogelijk ongeval de eerste en deskundige zorgen kan toedienen?

Zoniet, op welke manier en door wie dienen deze eerste zorgen te worden verstrekt?

2. Beschikt elke school over een evacuatieplan dat bij brand of elk ander gevaar in werking treedt?
3. Worden de scholen verplicht jaarlijks evacuatie-oefeningen te organiseren?

Voorlopig antwoord

In antwoord op zijn vraag, heb ik de eer het geachte lid mede te delen dat de opdracht is gegeven, een grondig onderzoek ter zake in te stellen.

Het definitief antwoord zal binnen de kortst mogelijke tijd worden verstrekt.

P. DEWAELE
GEMEENSCHAPS MINISTER VAN CULTUUR

Vraag nr. 9
van 6 januari 1986
van de heer J. VALKENIERS

BRT-berichtgeving Zuid-Afrika — Objectiviteit

Waarom laat de BRT wanneer het over Zuid-Afrika gaat alleen mensen aan het woord, zowel over radio als over TV, die zich in het extreme of linkse kamp bevinden zoals UFF of ANC-vertegenwoordigers terwijl meer gematigden als bisschop Mokwema of Chief Buthelezi van de Inkatha-beweging geen kans krijgen zelfs al verzoeken ze er om?

Voorlopig antwoord

Met de betrekking tot de vraag van het geachte lid over de objectiviteit van de BRT-berichtgeving over Zuid-Afrika, kan ik mededelen dat de gegevens voor antwoord werden gevraagd bij de BRT.

Van zodra ik over deze gegevens beschik, zal ik via de normale weg van vragen en antwoorden de gevraagde informatie verstrekken.

III. VRAGEN WAAROP NIET WERD GEANTWOORD BINNEN DE REGLEMENTAIRE TERMIJN (R.v.O. art. 65, 5)

Nihil.